

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(จ. ๒๒)



คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๘๓/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๘๘/๒๕๕๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓๑ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๘

ระหว่าง { นายสมยศ เลี้ยงบำรุง ผู้ฟ้องคดี
กรมบังคับคดี ที่ ๑
อนุกรรมการสามัญประจำกระทรวงยุติธรรม ที่ ๒
อธิบดีกรมบังคับคดี ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดย
ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ
อันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๘๑/๒๕๕๑
หมายเลขแดงที่ ๘๙๖/๒๕๕๓ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนิติกร ๘ ว หัวหน้ากลุ่มงาน ๑
กองบังคับคดีล้มละลาย ๕ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๔๗๘๒/๒๕๕๐
ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ
ผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ



/เป็นการ...

เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีแถลงสละประเด็นข้อต่อสู้ในกระบวนการพิจารณาในชั้นศาล ในคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๗ ซึ่งมีว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ฮกมาลี นิติกร ๕ กองบังคับคดีล้มละลาย ๕ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นผู้รับผิดชอบสำนวนดังกล่าว ได้ร่างคำให้การเสนอผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ผู้บังคับบัญชาพิจารณาให้ความเห็นชอบตามเสนอ และได้ยื่นคำให้การต่อศาลแล้ว แต่ในวันสืบพยานโจทก์ ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ได้เดินทางไปศาลแทนและได้แถลงสละประเด็นข้อต่อสู้ตามคำให้การที่ยื่นไว้ต่อศาลทุกข้อทุกประเด็นทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมายโดยผลการทั้งที่ในการกำหนดประเด็นข้อต่อสู้ตามคำให้การได้รับความเห็นชอบจากผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาแล้ว จนเป็นเหตุให้ศาลพิพากษาให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นฝ่ายแพ้คดีในที่สุด ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงมีหน้าที่ในการแสวงหาข้อเท็จจริงเพื่อให้ทราบว่าการกล่าวหาว่ามีมูลความผิด สมควรตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยต่อไปหรือไม่ หรือยุติข้อกล่าวหาเท่านั้น การพิจารณาลงโทษต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกครั้งหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจนำข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวนข้อเท็จจริงไปสั่งลงโทษตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้มีคำวินิจฉัยชี้ความผิดโดยไม่มีอำนาจ และการสอบสวนข้อเท็จจริงก็ได้มีการแจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (สว. ๓) จึงเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งกระบวนการสอบสวนวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนวินัยมิได้เป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัยจากสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน และในการดำเนินการสอบสวนวินัย ก็ไม่ให้อีกโอกาสผู้ฟ้องคดีนำนายความหรือที่ปรึกษากฎหมายเข้ารับฟังการสอบสวนและนำเสนอพยานหลักฐาน รวมทั้งการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๙๙ และมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เพราะผลการ



/สอบสวน...

สอบสวนข้อเท็จจริงไม่ได้ระบุว่ามิมูลหรือมีเหตุเพียงพอในการที่จะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ประกอบกับเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ เฉพาะสำนวนคดีที่เกี่ยวกับกองทรัพย์สินของลูกหนี้เท่านั้น หากมิใช่เป็นเรื่องเกี่ยวกับกองทรัพย์สินหรือเป็นเรื่องส่วนตัวของลูกหนี้โดยแท้แล้ว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะไม่มีอำนาจเข้าไปจัดการทั้งสิ้น ซึ่งในคดีแพ่งดังกล่าว เป็นคำฟ้องในมูลหนี้ขอให้กระทำการ มิใช่คำฟ้องในมูลหนี้เกี่ยวกับกองทรัพย์สินของลูกหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงไม่มีอำนาจเข้าไปจัดการได้ การที่มีคำสั่งให้ต่อสู้คดีจึงเป็นการกระทำที่ไม่มีกฎหมายรองรับและในคำพิพากษาก็ไม่มีข้อความใดที่ระบุชัดเจนหรืออ่านเข้าใจว่าเป็นการกระทำให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แพ้คดี และคำพิพากษาก็ไม่มีผลผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ อีกทั้งคำสั่งของผู้บังคับบัญชาระดับผู้อำนวยการกองยังไม่ถึงที่สุด เพราะความเห็นขัดแย้งกันและยังมิได้มีการวินิจฉัยจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากผู้มีหน้าที่โดยตรงในการนำเสนอความเห็นได้ละวันไม่นำเสนอความเห็นที่ขัดแย้งไปตามลำดับชั้นเพื่อให้มีคำวินิจฉัยให้ถึงที่สุด แต่ได้มีการปลอมแปลงเอกสารราชการเพื่อให้บุคคลทั่วไปเห็นว่าเป็นคำสั่งที่ถึงที่สุดแล้ว แต่คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ได้นำเหตุผลดังกล่าวมาวินิจฉัย ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งตั้งแต่แรก ประกอบกับไม่ได้มีการพิจารณาว่า คำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่เกิดจากการปลอมแปลงเอกสารราชการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ มีเหตุผลตามกฎหมายที่จะต้องปฏิบัติตามเพียงใด เพราะในการดำเนินกระบวนการพิจารณาวินิจฉัย ผู้ฟ้องคดีมีอำนาจตัดสินใจตามหน้าที่โดยไม่ต้องขอความเห็นชอบจากผู้บังคับบัญชา หากเป็นปัญหาข้อกฎหมาย ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการชก้านพยานไว้แล้ว จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการอย่างรัดกุม ป้องกันความเสียหายที่จะเกิดแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้แล้ว ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำด้วยความประมาทเลินเล่อแต่อย่างใด โดยเฉพาะในกรณีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี แต่ต่อมาได้มีคำสั่งที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีในมูลเหตุเดียวกันอีก จึงเป็นการลงโทษมูลเหตุเดียวกันสองครั้ง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและได้มีหนังสือ



/ลงวันที่ ๑๐...

ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวไปให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังคำพยานจากสำนวนการสอบสวนและคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แล้วมีมติยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย และเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายถูกดูหมิ่นเกลียดชังว่าเป็นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ปฏิบัติหน้าที่โดยบกพร่อง เป็นการกระทำละเมิด เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้วให้ผู้ฟ้องคดีกลับคืนสู่สถานะเดิม และพิพากษาให้ผู้เกี่ยวข้องมีความผิดในการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองประกาศแจ้งโฆษณาคำพิพากษาของศาลปกครองไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่ทำการของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง และประกาศโฆษณาทางหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายไม่น้อยกว่า ๓ ฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ เป็นเวลาหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่ มีคำพิพากษา เพื่อเผยแพร่เป็นองค์ความรู้วิชาการทางนิติศาสตร์ สาขามหาชน ให้เป็นที่เปิดเผยต่อไป โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันออกค่าใช้จ่ายในการประกาศโฆษณาทางหนังสือพิมพ์

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองหรือหน่วยงานทางปกครองรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในมูลละเมิดและค่าฤชาธรรมเนียม และกำหนดค่าทนายความที่ปรึกษาของศาลนี้ จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท หรือในอัตราอย่างสูงให้ผู้ฟ้องคดีด้วย

๔. ให้หัวหน้าหน่วยงานทางปกครอง ดำเนินการทางวินัยและทางอาญากับเจ้าหน้าที่ เนื่องจากการจงใจ เจตนา ละเมิดฝ่าฝืนการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว ตลอดจนการปฏิบัติหน้าที่ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ มุ่งต่อผลตามกฎหมายให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรมภายในสามสิบวัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิเคราะห์แล้วเห็นว่า เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๗๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบมาตรา ๕๗



/วรรคหนึ่ง (๓)...

วรรคหนึ่ง (๓) (ข) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จึงมีคำสั่งเรียกอธิบดีกรมบังคับคดี เข้ามาเป็นคู่กรณีในฐานะผู้ร้องสอด โดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า คดีนี้สืบเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ยธ ๐๕๐๙/๒๖๑๘ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ได้มีคำสั่งให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ซึ่งแจ้งการไปดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ศาลในคดีของ ศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๗ ระหว่าง กรมสรรพากร เจ้าหนี้ ผู้เป็นโจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไต้หวันก่อสร้าง จำกัด โดยนายนพรัตน์ วรศรี ผู้ชำระบัญชี จำเลย ซึ่งมีคดีสาขาเป็นคดีของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๖๔๗/๒๕๔๘ ระหว่าง พลตรี สุรพถนัท เศตะจันทร โจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไต้หวันก่อสร้าง จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน จำเลย โดยเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แถลงขอสละประเด็นข้อต่อสู้ในคดีของศาลล้มละลายกลาง ซึ่งผู้ฟ้องคดีซึ่งแจ้งว่า ในคดีตามที่โจทก์ได้ฟ้อง บริษัท ฮั่วเฮงไต้หวันก่อสร้าง จำกัด ที่ ๑ กับพวก ในข้อหาทางจำเป็น ขอให้เปิดเป็นทางสาธารณะ โดยให้หรือถอนรั้วกำแพงอิฐบล็อก พร้อมสิ่งก่อสร้างต่างๆ ออกจากที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๖ ตำบลบุคคโล (บางน้ำชล) อำเภอชนบุรี (บางลำภูล่าง) กรุงเทพมหานคร เนื่องจาก บริษัท ฮั่วเฮงไต้หวันก่อสร้าง จำกัด ได้ถูกศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๗ อำนาจจัดการ เกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินจึงตกแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่เพียงผู้เดียว ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ เจ้าพนักงาน พิทักษ์ทรัพย์ได้ทำการตรวจสอบเอกสารท้ายคำฟ้องแล้ว ปรากฏว่า บริษัท ฮั่วเฮงไต้หวันก่อสร้าง จำกัด ได้โอนที่ดินแปลงดังกล่าวเป็นที่สาธารณประโยชน์ให้แก่สำนักงานเขตธนบุรี เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๓๔ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้ยื่น คำให้การแทนลูกหนี้จำเลยแล้วเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ ศาลนัดสืบพยานโจทก์วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีไปศาลพร้อมว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ฮกมาลี แต่ศาลเลื่อน การสืบพยานไปเป็นวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีไปศาล ศาลได้สอบถาม เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ว่าการที่โจทก์ยื่นฟ้องขอให้เปิดทางจำเป็นสู่ทางสาธารณะ ในที่ดินที่บริษัท ฮั่วเฮงไต้หวันก่อสร้าง จำกัด ได้โอนให้เป็นทางสาธารณะก่อนที่จะมีคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด จึงน่าจะมีใช้คำฟ้องที่เกี่ยวกับกิจการทรัพย์สินโดยตรง แต่เป็นคำฟ้อง เรื่องการกระทำขอให้เปิดทางสาธารณะ จึงขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สละประเด็น



/ข้อต่อสู้...

ข้อต่อสู้เพื่อให้โจทก์นำสืบพยานต่อไป ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ที่ดินแปลงดังกล่าว ลูกหนี้จำเลย ได้ยกให้เป็นถนนสาธารณะประโยชน์แล้วตั้งแต่วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๓๔ ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดเป็นเวลา ๑๓ ปี จึงมีใช้ทรัพย์สินของลูกหนี้ที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จะเข้ารับดำเนินการ ประกอบกับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มิได้รู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับที่ดิน หรือการโอนให้เป็นสาธารณประโยชน์ดังกล่าวของลูกหนี้ จึงไม่สามารถจะชักถามพยานโจทก์ เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่กองทรัพย์สินแต่ประการใด และตามหลักกฎหมาย เมื่อที่ดินแปลง ดังกล่าวได้ยกให้เป็นที่ดินสาธารณะสมบัติของแผ่นดินแล้ว กำแพงซึ่งปลูกสร้างอยู่บนที่ดินย่อม เป็นส่วนควบกับที่ดินจึงเป็นกำแพงสาธารณะด้วย ไม่เกี่ยวกับเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ คดีจึงไม่มีประเด็นใดเป็นประโยชน์แห่งกองทรัพย์สินอีกต่อไป ซึ่งหากศาลพิพากษาประการใด ก็ไม่ทำให้ผลเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่น เมื่อศาลได้ขอให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สละ ประเด็นข้อต่อสู้ จึงมิได้คัดค้าน แต่ศาลได้จดยางานว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ ๑ แกล้งสละประเด็นตามคำให้การทุกข้อทุกประเด็น และต่อมาศาลได้มีคำพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ รื้อถอน จึงมิใช่การกระทำในกิจการทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะต้องเข้าไปรับรู้หรือ กระทำให้โจทก์ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ อีกทั้งการที่ ศาลมีคำพิพากษา หากมีผลผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ก็เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย ย่อมจะใช้สิทธิอุทธรณ์ฎีกาได้ตามปกติ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การดำเนิน กระบวนพิจารณาของตนมิได้ทำให้เกิดความเสียหายแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ อีกทั้ง ได้กระทำต่อศาลและคู่ความผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง มิได้มีเจตนาทุจริตหรือประมาทเลินเล่อ แต่ประการใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ตามคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดี ส่อไปในทางที่ทำให้กองทรัพย์สินของลูกหนี้ อาจได้รับความเสียหาย จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งที่ ๓๘๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ เพื่อดำเนินการสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัย ตามมาตรา ๙๙ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี ได้แกล้งสละประเด็นข้อต่อสู้ตามคำให้การทุกข้อทุกประเด็นโดยผลการในชั้นสืบพยานโจทก์ ทั้งที่ได้มีการกำหนดประเด็นข้อต่อสู้ไว้ในคำให้การโดยได้รับความเห็นชอบจากผู้อำนวยการ



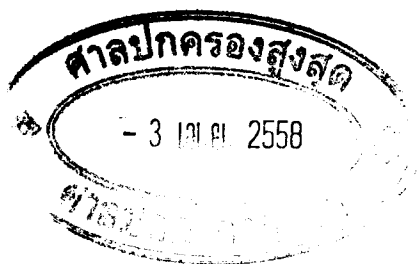
/กองบังคับคดี...

กองบังคับคดีล้มละลาย ๕ แล้ว การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการกระทำอันมีลักษณะขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนกรณีประเด็นที่ว่า การแถลงสละประเด็นทำให้กองทรัพย์สินของลูกหนี้เสียหายหรือไม่นั้น คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเห็นว่าน่าจะไม่ทำให้เกิดความเสียหายแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ อีกทั้งคดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์และยังไม่ถึงที่สุด โดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานและสอบพยานที่เกี่ยวข้องและให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้ว ซึ่งเป็นการดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควรตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ผู้บังคับบัญชาสามารถส่งลงโทษตามมาตรา ๑๐๓ ได้โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย หากข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณามีคำสั่งให้เสนอ อ.ก.พ. กรมบังคับคดีพิจารณา โดย อ.ก.พ. กรมบังคับคดีได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๙ เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอดุสาหะเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ และฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๘๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ลงโทษภาคทัณฑ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๙ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าการณดังกล่าวเป็นเพียงการตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ยังมิได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามที่กฎหมายกำหนด และไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเปิดโอกาสให้ฝ่ายกล่าวหาให้การเพิ่มเติมแต่มิได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหา และในการดำเนินการพิจารณาในชั้นศาล ผู้ฟ้องคดีได้พิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบแล้วว่าการแถลงสละประเด็นข้อต่อสู้ดังกล่าวมิได้กระทบกับกองทรัพย์สินของลูกหนี้ และไม่ทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำสั่งลงโทษดังกล่าวจึงไม่ถูกต้องและไม่เป็นธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๙



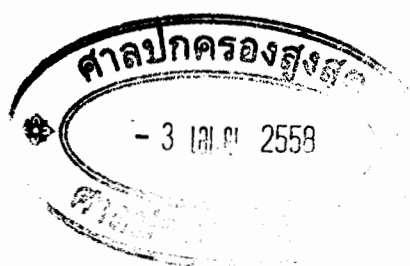
/เมื่อวันที่ ๑๐...

เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๙ เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยกเลิกคำสั่งลงโทษ และดำเนินการมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยให้ถูกต้องต่อไป และมีหนังสือลับ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๒๐๒/๑๓๘ ลงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งกรมบังคับคดีที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ยกโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี พร้อมกับมีคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๐๒ ประกอบมาตรา ๑๐๙ วรรคเจ็ด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้ดำเนินการสอบสวนตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา โดยแจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีลงนามรับคำสั่งเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๙ และผู้ฟ้องคดีได้มารับบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๒ เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ และในบันทึกดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบด้วยว่า ในการสอบสวน ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนจนอ้างพยานหลักฐานมาสู้แก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย ต่อมา วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้มีบันทึกส่งคำให้การ พร้อมทั้งแจ้งรายชื่อที่ปรึกษากฎหมายและแจ้งรายชื่อพยานเพื่อประกอบการสอบสวนให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยทราบและปฏิเสธข้อกล่าวหาทุกข้อกล่าวหาและได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ขอเข้าฟังการสอบสวนและนำที่ปรึกษากฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและถามค้านพยาน ยื่นต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัย คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้พิจารณาสั่งในบันทึกฉบับดังกล่าวว่า กรณีการสอบสวนวินัยข้าราชการตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เป็นการสอบสวนวินัยข้าราชการตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ไม่ใช่การสอบสวนตามวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองหรือการพิจารณาทางปกครองในความหมายในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง



/พ.ศ. ๒๕๓๙...

พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น จึงไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าฟังการสอบสวนและนำที่ปรึกษากฎหมาย เข้าร่วมฟังการสอบสวนและถามคำถามปากอื่น และต่อมาคณะกรรมการสอบสวนวินัย ข้าราชการได้ดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดีตามกำหนดนัดในวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ โดยมีนายปัญญา กระจ่างตา ที่ปรึกษากฎหมายของผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนด้วย ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือกลุ่มงานอายุัดที่ ๒ กองอายุัดทรัพย์สิน ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ อุทธรณ์คำสั่งการไม่อนุญาตนำที่ปรึกษากฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและถามคำถาม ซึ่งประธานกรรมการสอบสวนวินัยได้พิจารณาและมีคำสั่งในบันทึกฉบับดังกล่าวว่าไม่รับ พิจารณาอุทธรณ์ และในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือกลุ่มงานอายุัดที่ ๒ กองอายุัดทรัพย์สิน ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ยกเลิกที่ปรึกษากฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและถาม คำถาม โดยประธานกรรมการสอบสวนวินัยได้พิจารณาอนุญาตในเรื่องการสอบสวน วินัยข้าราชการดังกล่าว สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๑/๗๘ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๐ ตอบข้อหารือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความ ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ ๑๑ วรรคสอง กำหนดว่า ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ห้ามมิให้บุคคลอื่นเข้าร่วม ทำการสอบสวน จึงเป็นอำนาจของคณะกรรมการสอบสวนเท่านั้นที่จะทำหน้าที่สอบสวน บุคคลอื่นจะเข้าร่วมทำการสอบสวนไม่ได้ เมื่อกฎหมายไม่ได้ให้สิทธิแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือ ทนายความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาที่จะเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนพยาน ชักคำถาม ทนายความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหา ย่อมไม่อาจกระทำการดังกล่าวอันเป็นการกระทำ นอกเหนือสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาได้ ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้มีมติเป็นเอกฉันท์ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๐ ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่าง ไม่ร้ายแรงฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๘๘ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ และได้เสนอรายงาน การสอบสวนวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๐ ให้เสนอ อ.ก.พ. กรมบังคับคดีพิจารณา ต่อมา อ.ก.พ. กรมบังคับคดี ได้มีมติเป็น เอกฉันท์เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๐ เห็นพ้องกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน วินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙



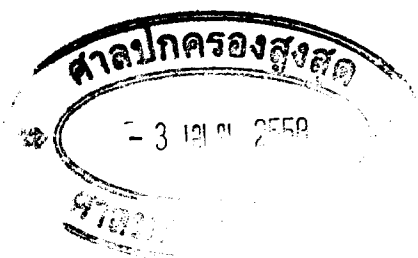
/พฤศจิกายน...

พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๑ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ แล้ว เห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยและมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีนั้น ไม่ได้เป็นการสอบสวนและลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ยกโทษภาคทัณฑ์เดิมตามคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ แล้ว ทำให้คำสั่งลงโทษเดิมสิ้นผลไปทันที ต่อมา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงเป็นการดำเนินการให้ถูกต้องตามขั้นตอนกระบวนการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยได้ดำเนินการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้นำเรื่องเข้าที่ประชุม อ.ก.พ. กรมบังคับคดี ซึ่ง อ.ก.พ. กรมบังคับคดี มีมติให้ลงโทษภาคทัณฑ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีอันเป็นการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายทุกประการ การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงไม่มีคำสั่งหรือมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเพียงพอที่จะสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจสอบรายงานการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้ว พบว่า คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงมีความเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำอันมีลักษณะขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีขอเข้ารับฟังการสอบสวนและนำที่ปรึกษากฎหมายร่วมรับฟังการสอบสวนและถามค้านพยาน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนวินัยพิจารณาแล้วไม่อนุญาตตามคำขอ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีสิทธินำความหรือที่ปรึกษากฎหมายเข้ารับฟังการสอบสวนเฉพาะในส่วนของตนเองเท่านั้น ไม่รวมถึงการสอบสวนพยานปากอื่นด้วย ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๒๓ ประกอบกับสำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๑/๗๘ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๐ ตอบข้อหารือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ ๑๑ วรรคสอง กำหนดว่า ในการสอบสวนของ



/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวน ห้ามมิให้บุคคลอื่นเข้าร่วมทำการสอบสวน จึงเป็นอำนาจของ
 คณะกรรมการสอบสวนเท่านั้นที่จะทำหน้าที่สอบสวน บุคคลอื่นจะเข้าร่วมทำการสอบสวน
 ไม่ได้ เมื่อกฎหมายไม่ได้ให้สิทธิแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือทนายความหรือที่ปรึกษาของ
 ผู้ถูกกล่าวหาที่จะเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนพยาน ซักถามหรือถามค้านพยานไม่ว่าจะเป็นพยาน
 ของผู้กล่าวหาหรือพยานของผู้ถูกกล่าวหา ทนายความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหา
 ย่อมไม่อาจกระทำการดังกล่าวอันเป็นการกระทำนอกเหนือสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาได้
 ซึ่งต่อมาผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ขอยกเลิกที่ปรึกษากฎหมาย
 ร่วมรับฟังการสอบสวนและถามค้านพยาน โดยประธานคณะกรรมการสอบสวนวินัย
 ได้พิจารณาอนุญาตตามที่ขอ นั้น ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ตั้งใจในประเด็นดังกล่าวอีกต่อไป
 กรณีที่มีการใช้น้ำยาลบคำผิดลบความเห็นครั้งแรกที่เห็นควรจำหน่ายคดีเนื่องจากมิใช่
 ทรัพย์สินของลูกหนี้ โดยมิได้ขีดฆ่า แล้วลงชื่อกำกับการแก้ไขตามกฎหมายและระเบียบของ
 ทางราชการนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการสืบสวนและอยู่ระหว่างการดำเนินการ
 สืบสวนข้อเท็จจริง อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้ทราบคำสั่งของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕
 ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาแล้ว เนื่องจากมีการตรวจร่างแก้ไขคำให้การ แต่ไม่ได้มีการทักท้วง
 หรือเสนอให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งใหม่แต่อย่างใด หรือทำตามคำสั่งกรมบังคับคดี
 ที่ ๒๑๘/๒๕๒๙ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๒๙ ที่กำหนดว่า ในกรณีที่มีความเห็นไม่สอดคล้องกัน
 ในระหว่างเจ้าของสำนวน หัวหน้าฝ่าย หรือผู้อำนวยการกอง ให้เสนอรองอธิบดีผู้รับผิดชอบ
 วินิจฉัยสั่งการ ในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีการดำเนินการในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงและ
 ชั้นสอบสวนวินัย เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ หลักเกณฑ์และขั้นตอนของกฎหมาย ระเบียบ
 ที่เกี่ยวข้องแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ และได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์
 ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วเมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ การพิจารณาอุทธรณ์ของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการเป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมายโดยชอบทุกประการแล้ว
 ส่วนข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยมิได้เป็นบุคคลซึ่งเคยผ่าน
 การฝึกอบรมนั้น ไม่สามารถรับฟังได้ เนื่องจากเป็นเพียงหนึ่งในเงื่อนไขที่นำมาใช้เพื่อ
 ประกอบการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยข้าราชการ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัย
 ชุดดังกล่าว ประกอบด้วยบุคคลซึ่งเป็นนิติกรตามที่กำหนดไว้ใน กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘
 (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕



/ว่าด้วย...

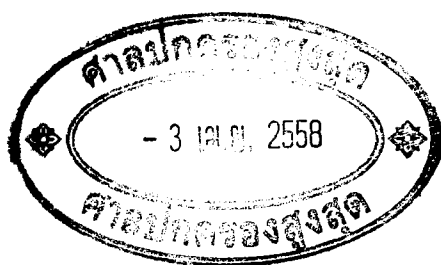
ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมีบุคคลซึ่งมีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัยตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี และในการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ก็ได้มีการดำเนินการตามหลักเกณฑ์และขั้นตอนของกฎหมายทุกประการ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับรายงานของคณะกรรมการสอบสวนวินัยแล้ว ได้นำเรื่องเข้าที่ประชุม อ.ก.พ. กรมบังคับคดี ซึ่ง อ.ก.พ. กรมบังคับคดี มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ สมควรลงโทษภาคทัณฑ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษผู้ฟ้องคดีเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และขั้นตอนของกฎหมายครบทุกประการแล้ว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งต้องอาศัยคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นฐานในการพิจารณา จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีล่าช้ากว่าหลักเกณฑ์ที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕ กำหนดไว้ว่าจะต้องดำเนินการโดยไม่ชักช้าแต่ต้องไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้การว่าพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๗ กำหนดว่า การใดที่กฎหมายกำหนดให้อุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นคณะกรรมการ ขอบเขตการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น สำหรับกระบวนการพิจารณาให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติ หมวด ๒ นี้ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายดังกล่าว ดังนั้น จึงถือได้ว่าเป็นการพิจารณาตามกฎหมายเฉพาะซึ่งก็คือ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมีได้มีการกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์ไว้ ซึ่งในเรื่องนี้ ผู้ฟ้องคดีก็ได้ใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ล่าช้าตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งจำหน่ายคดีไปแล้ว ข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ล่าช้าจึงไม่อาจนำมากล่าวอ้างซ้ำได้อีก การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า สำนักงาน ก.พ. ไม่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายโดยตรงในการตอบหารือในประเด็นเรื่องการนำที่ปรึกษากฎหมายหรือทนายความเข้าร่วมในการพิจารณาตาม



/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น การตอบข้อหารือของสำนักงาน ก.พ. เป็นการตอบข้อหารือในเรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ซึ่งเป็นคนละกรณีกับการนำที่ปรึกษากฎหมายเข้าร่วมรับฟังตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๒๓ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยมีปัญหาในทางปฏิบัติตามข้อ ๑๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา สำนักงาน ก.พ. จึงมีอำนาจในการตอบข้อหารือตามมาตรา ๑๒ วรรคสอง (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จากพฤติการณ์ตามข้อเท็จจริงผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ดำเนินการทั้งในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงและชั้นสอบสวนทางวินัยเป็นไปตามอำนาจหน้าที่หลักเกณฑ์และขั้นตอนของกฎหมาย กฎ และระเบียบที่เกี่ยวข้องโดยถูกต้องทุกประการแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมอบอำนาจให้พนักงานอัยการเป็นการมอบอำนาจไม่ถูกต้อง และพนักงานอัยการไม่มีอำนาจทำคำให้การแทนผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่เคยแจ้งคำสั่งยกเลิกเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ไม่ว่าจะโดยทางวาจาหรือเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้ฟ้องคดีเพิ่งได้เห็นคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ จากเอกสารทำคำให้การ ผู้ฟ้องคดีได้รับเฉพาะหนังสือ ที่ ยธ ๐๕๐๑/๒๓๓ ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๙ แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยข้าราชการ ที่ ๕๒๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เท่านั้น ทำให้คำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดียังมีผลตามกฎหมายอยู่ถึงปัจจุบัน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งทางปกครองลงโทษผู้ฟ้องคดีในมูลเหตุแห่งการกระทำเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง จึงถือได้ว่าเป็นการลงโทษซ้ำ เป็นการทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่าสำนักงาน ก.พ. ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการตอบข้อหารือเพราะอำนาจหน้าที่ในการตอบข้อหารือเป็นอำนาจของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๑ ซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่บัญญัติไว้อย่างชัดเจน การดำเนินงานของผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นการ



/กระทำ...

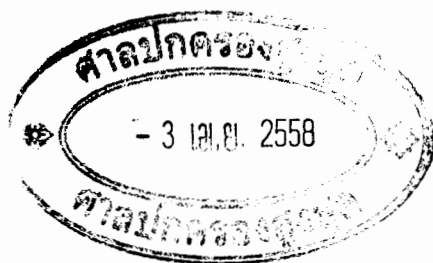
กระทำที่ผิดรูปแบบ ขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ ซึ่งมีผลต่อเนื่องไปสู่การออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะการแสวงหาพยานหลักฐานในปัญหาข้อเท็จจริงยังไม่เป็นที่ยุติ จึงทำให้ไม่สามารถนำข้อเท็จจริงที่ได้มาอย่างไม่ถูกต้องตามกฎหมายมาลงโทษผู้ฟ้องคดีได้

มติที่ประชุม อ.ก.พ. กรมบังคับคดีครั้งที่ ๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๙ เป็นมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการลงมติจากข้อเท็จจริงที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่สามารถนำมติดังกล่าวมาพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ รวมทั้งมติดังกล่าวเป็นการประชุมและลงมติขององค์กรกลุ่มที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากมีผู้มีส่วนได้เสีย คือ ผู้ร้องเรียน กล่าวหาเข้าร่วมประชุมด้วยตามรายชื่อในลำดับที่ ๑๐ ของรายงานการประชุม และต่อมา อ.ก.พ. กรมบังคับคดี ได้พิจารณาลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ลงโทษผู้ฟ้องคดี ซึ่งประเด็นนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ได้ยื่นคำให้การโต้แย้งคำฟ้องไว้ ย่อมถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ยอมรับว่าการประชุมดังกล่าวเป็นการประชุมและลงมติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายขององค์กรกลุ่ม

นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบและไม่รับรองคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ที่ยกโทษภาคทัณฑ์ว่าเป็นของจริงและมีอยู่จริงหรือไม่ เนื่องจากอาจเป็นคำสั่งที่ร่วมกันปลอมหรือแปลง กระทำขึ้นมาภายหลังเพราะคำสั่งที่จะยกเลิกเพิกถอนคำสั่งลงโทษเดิม ต้องมีการทำคำสั่งและแจ้งคำสั่งให้บุคคลที่ได้รับผลกระทบจากคำสั่งทราบแล้ว เท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยแจ้งคำสั่งยกเลิกเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ไม่ว่าจะโดยทางวาจาหรือเป็นลายลักษณ์อักษร ทำให้ผู้ฟ้องคดีสับสนในการต่อสู้ตลอดมา อีกทั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้พิจารณาว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีน่าจะไม่ทำให้เกิดความเสียหายแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ โดยมีได้มีคำสั่งอย่างชัดเจนว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดเพียงพอที่จะตั้งคณะกรรมการสอบสวนต่อไป

ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนกรณีการขอยกเลิกที่ปรึกษากฎหมายนั้นเป็นการที่ผู้ฟ้องคดีขอยกเลิกภายหลังจากคณะกรรมการสอบสวนวินัยข้าราชการไม่พิจารณาให้สิทธิผู้ฟ้องคดีในการนำที่ปรึกษากฎหมายเข้าร่วมฟังการสอบสวนแล้ว ซึ่งจะถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่ตั้งใจในประเด็นดังกล่าวอีกต่อไปไม่ได้ ผู้ฟ้องคดียังคงตั้งใจในประเด็นดังกล่าว โดยได้ยื่นคำคัดค้านและอุทธรณ์คำสั่งไว้แล้ว แต่ไม่ได้รับการพิจารณาแต่อย่างใด

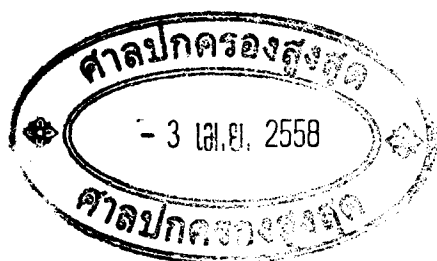
นอกจากนี้ การใช้สำเนาฉบับคัดลอกลายมือชื่อและความเห็นครั้งแรกของผู้ฟ้องคดีที่เห็นควรจำหน่ายคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ใช้อำนาจตามกฎหมายสั่งไว้โดยชอบแล้ว โดยมีได้ชี้ชัดมาแล้ว



/ลงชื่อกำกับ...

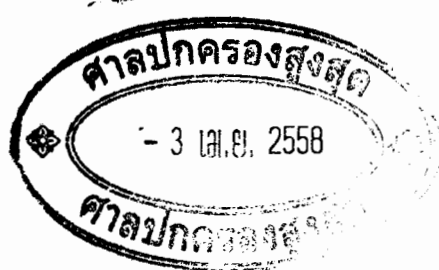
ลงชื่อกำกับการแก้ไขตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ทำให้การพิจารณาว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาหรือไม่ ซึ่งจะต้องพิจารณา จากข้อความที่ถูกขูดลบทำลายเสียก่อน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ได้ดำเนินการพิสูจน์เหตุ ดังกล่าวด้วยความเป็นธรรม จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งการทักท้วง หรือเสนอผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้นเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาในระดับที่เหนือชั้น ขึ้นไป มีหน้าที่เสนอความเห็นที่แตกต่างให้กับผู้บังคับบัญชาในลำดับที่สูงถัดไปและถึงที่สุด ในชั้นอธิบดี ไม่ใช่หน้าที่ของผู้ฟ้องคดีตามคำให้การที่ได้กล่าวอ้างไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบยืนตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทั้งหมดนั้น เป็นการพิจารณาจากข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ได้มาจากการกระทำที่ไม่ชอบด้วย กฎหมายในการสอบสวนทางวินัย การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมเป็นการพิจารณา ที่ได้มาจากพยานหลักฐานที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้มอบอำนาจ ให้พนักงานอัยการดำเนินการแก้ต่างคดีแทนผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว โดยอาศัยอำนาจตามข้อ ๒๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยองค์คณะ การจ่ายสำนวน การโอนคดี การปฏิบัติหน้าที่ของตุลาการในคดีปกครอง การคัดค้านตุลาการศาลปกครอง การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานคดีปกครอง และการมอบ อำนาจให้ดำเนินคดีปกครองแทน พ.ศ. ๒๕๔๔ และข้อ ๒.๑ ของหนังสือของสำนัก เลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๑๘๔ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ ส่วนการ ดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ผู้กระทำผิดวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น เมื่อมีการ ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งลงโทษ ก็จะรายงานการ ลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีการประชุมและลงมติเป็นประการใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะดำเนินการตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อไป การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่เคย ได้รับคำสั่งยกเลิกเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัย ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ทำให้คำสั่งดังกล่าวยังมีผลทางกฎหมายกับผู้ฟ้องคดีจนถึงปัจจุบันนั้น คำสั่ง กรมบังคับคดี ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ได้สิ้นผลไปแล้วตั้งแต่เมื่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งยกเลิกเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวตามคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๙ ลงวันที่



/๒๙ พฤศจิกายน...

๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยขึ้นใหม่ ซึ่งในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยขึ้นใหม่ในครั้งนี้ ได้มีการแจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบครบถ้วนตามขั้นตอนทุกประการแล้ว จึงไม่เป็นการลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำ อีกทั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้แถลงสละประเด็นข้อต่อสู้ตามคำให้การทุกข้อประเด็นโดยผลการในชั้นสืบพยานโจทก์ ทั้งที่ได้มีการกำหนดประเด็นข้อต่อสู้ไว้ในคำให้การโดยได้รับความเห็นชอบจากผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ แล้ว จึงเป็นการขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และการกระทำของผู้ฟ้องคดีน่าจะไม่ทำให้เกิดความเสียหายแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้ หากใช่ว่าไม่เป็นความผิดขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาแต่ประการใด และการที่คณะกรรมการสอบสวนวินัย ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีนำที่ปรึกษากฎหมายเข้ารับฟังการสอบสวนด้วยนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เรื่อง ยกเลิกที่ปรึกษากฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและถามค้านพยาน ซึ่งประธานกรรมการสอบสวนวินัยข้าราชการได้พิจารณาอนุญาตแล้ว ประกอบกับมีแนวทางพิจารณากรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุญาตนำที่ปรึกษากฎหมายเข้าฟังการสอบสวนและถามค้านพยานอื่นในการสอบสวนวินัยในเรื่องอื่นที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถูกกล่าวหา และสำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือตอบข้อหารือดังกล่าวว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ ๑๑ กำหนดให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการสอบสวนวินัยข้าราชการเท่านั้นที่จะทำหน้าที่สอบสวนบุคคลอื่นจะเข้าร่วมทำการสอบสวนไม่ได้ เมื่อกฎหมายไม่ได้ให้สิทธิแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือทนายความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาที่จะเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนพยานซักค้านพยาน ทนายความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่อาจกระทำนอกเหนือสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาได้ ส่วนกรณีมีการใช้น้ำยาลบคำผิดลบความเห็นครั้งแรกที่เห็นควรจำหน่ายคดีนั้น ผู้กระทำมิได้กระทำโดยมีเจตนาทุจริตหรือให้ผู้ใดได้รับความเสียหาย และผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ได้มีคำสั่งใหม่ภายหลังการแก้ไขดังกล่าวแล้ว จึงมิใช่การปลอมเอกสาร และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ดำเนินการทุกขั้นตอนอยู่ในกรอบของกฎหมาย ระเบียบคำสั่ง รวมทั้งอยู่ในกรอบระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ทุกประการ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมิได้กลั่นแกล้งหรือประวิงเวลาเพื่อที่จะเอาผิด หรือช่วยเหลือผู้หนึ่งผู้ใดเป็นการเฉพาะ การที่

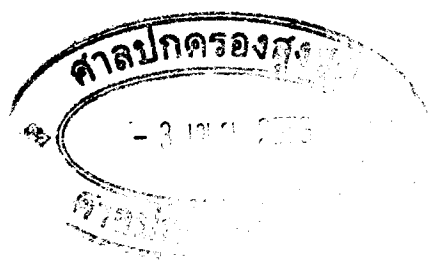


/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีเสียสิทธิต่างๆ นั้น ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนจึงต้องอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่สอบสวนมาในคดีนี้ปรากฏชัดว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ก็ต้องได้รับโทษทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้พิจารณาวินิจฉัยตามอำนาจหน้าที่โดยชอบทุกประการแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวมสองประเด็น คือ

ประเด็นที่หนึ่ง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยก่อนว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และกระบวนการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๓๘๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่าคดีนี้สืบเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดี กรณีผู้ฟ้องคดีได้แถลงสละประเด็นในกระบวนการพิจารณาในชั้นศาลในคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๗ ระหว่าง กรมสรรพากร เจ้าหนี้ ผู้เป็นโจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไท้ก่อสร้าง จำกัด โดยนายนพรัตน์ วรศรี ผู้ชำระบัญชี จำเลย ซึ่งมีคดีสาขาเป็นคดีของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๖๔๗/๒๕๔๘ ระหว่าง พลตรีสุรพจน์ เสตะจันทร์ โจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไท้ก่อสร้าง จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน จำเลย ตามหนังสือของผู้ฟ้องคดี ที่ ยธ ๐๕๐๘/๒๖๑๘ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ แล้วเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีส่อไปในทางที่ทำให้กองทรัพย์สินของลูกหนี้อาจได้รับความเสียหาย กรณีจึงเป็นที่สงสัยว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวกระทำความผิดวินัยข้าราชการหรือไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี จึงมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๙๘ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพื่อพิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งที่ ๓๘๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แต่งตั้งให้นางสาวรัตนาวิ



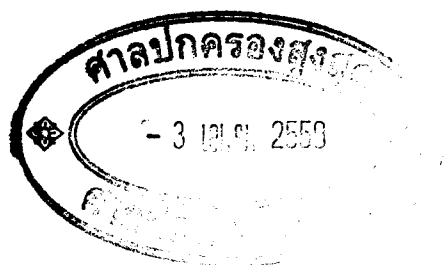
/สมบูรณ์...

สมบูรณ์ ผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๒ เป็นประธานกรรมการสอบข้อเท็จจริง นางสาววิณา จันท์อาร์ักษ์ นิติกร ๘ ว กองบังคับคดีล้มละลาย ๓ เป็นกรรมการ นายธรา สหายนี นิติกร ๕ กองบังคับคดีล้มละลาย ๓ เป็นกรรมการและเลขานุการ นั้น เห็นว่า ในการแต่งตั้ง กรรมการสอบข้อเท็จจริง ไม่มีกฎหมายกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับแต่งตั้งให้เป็น กรรมการสอบข้อเท็จจริงไว้โดยเฉพาะเหมือนกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ที่จะต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดในข้อ ๓ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวน พิจารณา ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แต่งตั้งนางสาวรัตนาวดี นางสาววิณา และ นายธรา ซึ่งดำรงตำแหน่งนิติกร และปฏิบัติงานในสายงานเดียวกับผู้ฟ้องคดีเป็น คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง จึงเหมาะสมและชอบด้วยกฎหมายแล้ว ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่าคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงไม่มีคุณสมบัติเป็นคณะกรรมการสอบ ข้อเท็จจริง เนื่องจากไม่เคยได้รับการอบรมให้มีความรู้และวัตถุประสงค์ของการดำเนินการ ทางวินัยข้าราชการจึงไม่อาจรับฟังได้ คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่ากระบวนการ สอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งที่ ๓๘๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ในการสอบข้อเท็จจริง ไม่มีกฎหมาย หรือระเบียบกำหนดขั้นตอนและวิธีการสอบข้อเท็จจริงไว้โดยเฉพาะอย่างเช่นการ สอบสวนวินัยข้าราชการที่จะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แต่อย่างไรก็ตามในการสอบข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบ ข้อเท็จจริงจะต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้ง และแสดงพยานหลักฐาน ซึ่งในคดีนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ได้มีหนังสือ ที่ ยธ ๐๕๐๖/๕๙๓ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๘ เชิญผู้ฟ้องคดีมาให้ถ้อยคำต่อ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงในวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ โดยในหนังสือดังกล่าวได้แจ้งให้ ผู้ฟ้องคดีทราบอย่างชัดเจนว่าจะทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีแถลงสละ ประเด็นในกระบวนการพิจารณาในชั้นศาลในคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดง ที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๗ ซึ่งมีคดีสาขาเป็นคดีของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๖๔๗/๒๕๔๘ และผู้ฟ้องคดีได้มาให้ถ้อยคำพร้อมกับได้ส่งคำชี้แจงเป็นหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงในกรณี



/ดังกล่าว...

ดังกล่าวต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงแล้ว กรณีจึงถือได้ว่าคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานแล้ว โดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงไม่จำเป็นต้องแจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๓ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด ส่วนการที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงมีความเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีแถลงสละประเด็นข้อต่อสู้ตามคำให้การทุกข้อทุกประเด็นโดยผลการในชั้นสืบพยานโจทก์ทั้งที่ได้มีการกำหนดประเด็นข้อต่อสู้ไว้ในคำให้การโดยได้รับความเห็นชอบจากผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ แล้ว จึงเป็นการกระทำอันมีลักษณะขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น เป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา การใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเป็นการดำเนินการตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยชอบ ประกอบกับความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง เป็นเพียงความเห็นเบื้องต้นเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เท่านั้น ยังมีได้มีผลกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และแม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ว่า จากการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งที่ ๒๒๓/ ๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงก็ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีได้มีการดำเนินการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีจึงถือเป็นที่ยุติได้ว่าในขณะนั้น ผู้ฟ้องคดียังไม่มีความผิดวินัยในเหตุที่ถูกกล่าวหาว่าแถลงสละประเด็นตามที่ถูกกล่าวหา และยังไม่ถูกลงโทษภาคทัณฑ์แต่อย่างใด แต่ผลจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งยกเลิกโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีดังกล่าว ก็ไม่ทำให้การดำเนินการสอบข้อเท็จจริงและสำนวนการสอบข้อเท็จจริงที่ชอบด้วยกฎหมายเสียไปแต่อย่างใด



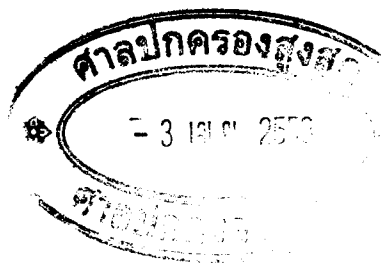
/เมื่อฟังเป็น...

เมื่อฟังเป็นที่ยุติได้ว่า การดำเนินการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งที่ ๓๘๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ชอบด้วยกฎหมายและผู้ฟ้องคดียังมีได้รับโทษภาคทัณฑ์ตามที่ ถูกกล่าวหาแล้ว คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วินัยและกระบวนการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า จากสำนวนการสอบ ข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่ากรณีมีมูลควรกล่าวหา ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอำนาจหน้าที่ในการแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีในมูลเหตุเดิมที่ยังมิได้ มีการวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างไรร้ายแรงและยังไม่เคยถูกลงโทษภาคทัณฑ์ ในกรณีดังกล่าว จึงเป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายและมีได้เป็นการดำเนินการทางวินัย ผู้ฟ้องคดีสองครั้งในมูลเหตุเดียวกันตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แต่งตั้งนายสมศักดิ์ มีนาสิทธิโชค นิตกร ๘ ผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๔ เป็นประธานกรรมการสอบสวน นายเลิศพันธุ์ เทียนทอง นิตกร ๘ ว กองบังคับคดี ล้มละลาย ๑ เป็นกรรมการ และนายคงพล วิสาธานนท์ นิตกร ๕ กองบังคับคดีล้มละลาย ๓ เป็นกรรมการและเลขานุการ ตามคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ นั้น เห็นว่าข้อ ๓ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความ ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา กำหนดว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจากข้าราชการฝ่ายพลเรือนจำนวน อย่างน้อยสามคน ประกอบด้วยประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการอย่างน้อยอีกสองคนโดยให้กรรมการคนหนึ่ง เป็นเลขานุการ วรรคสาม กำหนดว่า คณะกรรมการสอบสวนต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิตกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการ ทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัยอย่างน้อยหนึ่งคน ซึ่งในคดีนี้ กรรมการสอบสวนทั้งสามคนเป็นข้าราชการพลเรือนดำรงตำแหน่งนิตกร และนายสมศักดิ์ ประธานกรรมการสอบสวน ดำรงตำแหน่งนิตกร ๘ จึงดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้ฟ้องคดี



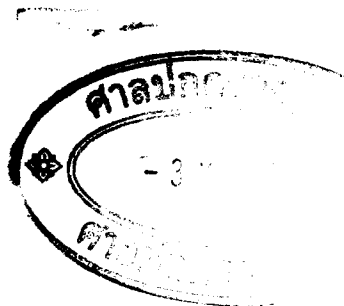
/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวนทั้งสามจึงเป็นผู้มีคุณสมบัติที่จะเป็นคณะกรรมการสอบสวนได้
 ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า
 กระบวนการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙
 พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่าในการดำเนินการสอบสวนวินัย
 ข้าราชการ คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎ ก.พ.
 ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ซึ่งในคดีนี้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ภายหลังจากที่
 คณะกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งให้เป็นกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีแล้ว ได้มี
 หนังสือลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ แจงให้ผู้ฟ้องคดีไปรับบันทึกการแจ้งและรับทราบ
 ข้อกล่าวหาในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ และในวันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับทราบ
 ข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๒ ไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยในแบบ สว. ๒ ดังกล่าว
 คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ได้กระทำผิดวินัย
 อย่างไม่ร้ายแรง ขณะปฏิบัติหน้าที่ในกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ โดยได้แถลงสละประเด็น
 ในกระบวนการพิจารณาในชั้นศาลในคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๙
 ซึ่งมีคดีสาขาเป็นคดีของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๖๔๗/๒๕๔๘ การแจ้งข้อกล่าวหา
 จึงชอบด้วยข้อ ๑๔ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติ
 ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดี
 ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ส่งคำให้การเป็นหนังสือพร้อมกับแจ้งการแต่งตั้ง
 ที่ปรึกษากฎหมายดำเนินการแทนผู้ฟ้องคดีและอัยการเป็นพยานรวม ๑๖ คน
 ต่อคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนว่าที่ร้อยตรีหญิง
 วัลยา ฮกมาลี นิตกร ๕ กองบังคับคดีล้มละลาย ๕ นางศศิวิมล ธนสานติ ผู้อำนวยการ
 กองบังคับคดีล้มละลาย ๕ และผู้ฟ้องคดีพร้อมกับรวบรวมพยานเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว
 ได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา
 ตามแบบ สว. ๓ ให้ผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับทราบในแบบ สว. ๓ เมื่อวันที่ ๑๕
 มีนาคม ๒๕๕๐ จึงเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘
 (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕
 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และต่อมาผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๐



/ส่งคำให้การ...

ส่งคำให้การแก้ข้อกล่าวหาให้กับคณะกรรมการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนจึงได้จัดทำรายงานการสอบสวนลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๐ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีความเห็นว่า การแถลงสละประเด็นข้อต่อสู้ทุกข้อทุกประเด็นของผู้ฟ้องคดีมีเจตนาขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่สั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ อันเป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ไม่เกิดความเสียหายกับกองทัพสินของลูกหนี้ คอวลงโทษภาคทัณฑ์จึงเป็นการดำเนินการตามข้อ ๓๐ และข้อ ๓๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา โดยครบถ้วนถูกต้องแล้ว จึงรับฟังได้ว่ากระบวนการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เป็นการดำเนินการตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สอบปากคำพยานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างนั้น เห็นว่า ข้อ ๒๓ ของกฎ ก.พ. ดังกล่าว กำหนดว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนพยานหลักฐานใดจะทำให้การสอบสวนล่าช้าโดยไม่จำเป็น หรือมิใช่พยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ จะงดการสอบสวนพยานหลักฐานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุอันไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนตามข้อ ๑๑ และรายงานการสอบสวนตามข้อ ๓๑ ดังนั้น การที่จะสอบสวนพยานหรือไม่อย่างไร จึงเป็นดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวน หากเห็นว่ามิใช่พยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ สามารถงดการสอบสวนได้ ซึ่งในคดีนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่า พยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างนั้นมีใช่พยานหลักฐานในประเด็นสำคัญในเรื่องที่จะทำการสอบสวน อีกทั้งจะทำให้การสอบสวนล่าช้าโดยไม่จำเป็น จึงงดการสอบสวนพยานบุคคลดังกล่าว ปรากฏตามรายงานการประชุมคณะกรรมการสอบสวนวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ และรายงานการสอบสวนลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๐ จึงเป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยข้อ ๒๓ ของกฎ ก.พ. ดังกล่าวแล้ว ส่วนในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าฟังการสอบสวนและนำที่ปรึกษากฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและถามค้านพยานปากอื่นนั้น เห็นว่าข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง



/ของกฎ ก.พ....

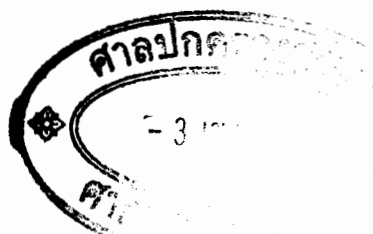
ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา กำหนดว่า ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ซึ่งจะถูกสอบปากคำเข้ามาในที่สอบสวนคราวละหนึ่งคน ห้ามมิให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่บุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนอนุญาตให้อยู่ในที่สอบสวนเพื่อประโยชน์แห่งการสอบสวน ซึ่งในการสอบปากคำผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ คณะกรรมการสอบสวนได้อนุญาตให้ที่ปรึกษากฎหมายของผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนด้วย แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีและที่ปรึกษากฎหมายของผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนพยานบุคคลรายอื่น คำสั่งของคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว จึงเป็นการใช้อำนาจตามข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ. ดังกล่าวแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่ากระบวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมายจึงไม่อาจรับฟังได้

เมื่อรับฟังได้ว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและกระบวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่แถลงรายละเอียดเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และได้มีคำสั่งที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า จากสำนวนการสอบข้อเท็จจริงและสำนวนการสอบสวนวินัยรับฟังได้ว่า ในคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๗ ระหว่าง กรมสรรพากร เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไต้ก่อสร้าง จำกัด โดยนายนพรัตน์ วรศรี ผู้ชำระบัญชี จำเลย ซึ่งมีคดีสาขาเป็นคดีของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๖๔๗/๒๕๔๘ ระหว่าง พลตรี สุรพถนัท เศตะจันท์ โจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไต้ก่อสร้าง จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน จำเลย โดยโจทก์ในคดีของศาลแพ่งธนบุรีได้ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองรื้อถอนรั้วกำแพงอิฐและสิ่งก่อสร้างกับขอให้เปิดทางสาธารณะ ทางจำเป็นซึ่งศาลได้ส่งหมายเรียกให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัท ฮั่วเฮงไต้ก่อสร้าง จำกัด จำเลยที่ ๑ ทำคำให้การแก้คดี โดยในคดีนี้มีว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา นิตกร ๕ กองบังคับคดีล้มละลาย ๕ เป็นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้รับผิดชอบสำนวน ซึ่งจากปากคำของ



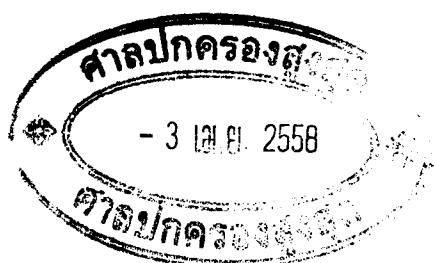
/ว่าที่ร้อยตรีหญิง...

ว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา รับว่าเมื่อได้รับหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแล้วมีความเห็นว่าควรจำหน่ายคดีเนื่องจากไม่ใช่ทรัพย์สินของลูกหนี้เพราะที่ดินที่พิพาทได้มีการจดทะเบียนเป็นที่สาธารณประโยชน์แล้ว จึงได้เสนอความเห็นดังกล่าวไว้ด้านหน้าของหมายเรียกและเสนอต่อผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่รับว่าได้ลงนามเห็นชอบคำสั่งที่ขอให้ศาลจำหน่ายคดีตามความเห็นของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๘ คดีจึงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่าผู้ฟ้องคดีลงนามให้ความเห็นชอบตามความเห็นของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ที่ให้ศาลจำหน่ายคดี แต่ปรากฏจากปากคำของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา รับว่าได้ใช้น้ำยาลบคำผิดลบความเห็นที่ได้เสนอไว้ในครั้งแรกและได้เสนอความเห็นใหม่ว่าควรยื่นคำให้การแก้ฟ้องโจทก์ว่าฟ้องโจทก์เคลือบคลุม โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องและบริษัทลูกหนี้ไม่ใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงพิพาทต่อผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ในหมายเรียกคดีแพ่งดังกล่าว โดยไม่ปรากฏว่ามีลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีลงนามเสนอความเห็นในครั้งนี้ แต่ปรากฏว่าผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ได้ลงนามให้ความเห็นชอบกับความเห็นของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ในครั้งนี้เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๘ และว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ได้จัดทำคำให้การยื่นต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ และยื่นคำร้องขอแก้ไขคำให้การต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๘ ว่าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งของผู้ผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ที่ให้ความเห็นชอบให้ยื่นคำให้การแก้ฟ้องโจทก์ตามที่ว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา เสนอหรือไม่ เห็นว่าข้อเท็จจริงปรากฏว่าในการร่างคำให้การของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ผู้ฟ้องคดีรับในคำการเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ว่าเป็นผู้แก้ไขคำเชื่อมในร่างคำให้การดังกล่าว และยังปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่า ในคำให้การและคำร้องขอแก้ไขคำให้การที่ยื่นต่อศาล ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ คดีจึงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ทราบคำสั่งของผู้ผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ที่ได้มีคำสั่งให้ยื่นคำให้การแก้ฟ้องโจทก์แล้ว และเห็นว่าความเห็นดังกล่าวขัดแย้งกับความเห็นเดิมที่ผู้ฟ้องคดีเห็นควรให้จำหน่ายคดี แต่ก็ได้คัดค้านกับเป็นผู้แก้ร่างคำให้การและลงนามในคำให้การด้วยตนเอง กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเห็นด้วยกับความเห็นของผู้ผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ โดยไม่มีข้อโต้แย้งหรือคัดค้าน ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งของผู้ผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากได้มีการสั่งที่ขอให้ศาล



/จำหน่ายคดี...

จำหน่ายคดีตามลำดับชั้นของการบังคับบัญชาครั้งหนึ่งแล้ว และผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้ลงนามเห็นชอบกับคำสั่งที่ขอให้จำหน่ายคดีแล้วนั้น เห็นว่า トラบใดที่ผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ในฐานะผู้บังคับบัญชายังมีคำสั่งเห็นชอบด้วยกับความเห็นครั้งแรกของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลจำหน่ายคดี ก็ยังมีอาจถือได้ว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นที่สุดที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะต้องปฏิบัติแต่อย่างใด หรือหากจะรับฟังได้ว่าผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ได้ให้ความเห็นชอบกับความเห็นครั้งแรกของผู้ฟ้องคดีไปแล้วก็ตาม แต่ต่อมาภายหลังได้มีความเห็นใหม่ที่แตกต่างจากความเห็นแรก ก็ย่อมสามารถกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งใหม่ของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ก็ชอบที่จะปรึกษาหารือ หากผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ไม่เห็นด้วย ก็จะต้องดำเนินการตามข้อ ๒.๒ ของคำสั่งกรมบังคับคดีที่ ๒๑๘/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๒๘ ที่จะต้องเสนอรองอธิบดีกรมบังคับคดีผู้รับผิดชอบวินิจฉัยสั่งการ แต่ในคดีนี้ไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ปรึกษาหารือกับผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ในความเห็นที่แตกต่างกัน แต่กลับเป็นผู้แก้ร่างคำให้การและเป็นผู้ลงชื่อในคำให้การและคำร้องขอแก้ไขคำให้การด้วยตนเอง กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเห็นด้วยกับความเห็นของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ที่มีความเห็นให้แก้คำฟ้องโจทก์โดยมิได้โต้แย้งหรือคัดค้านอีกต่อไป คำสั่งของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายและถึงที่สุดที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะต้องปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่กล่าวอ้างว่าคำสั่งของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามจึงไม่อาจรับฟังได้ และเมื่อคดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลแพ่งธนบุรี ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ว่าผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้แถลงสละประเด็นตามคำให้การลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ ทุกข้อทุกประเด็น กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งการในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่ยังไม่เกิดความเสียหายแก่ทางราชการหรือกองทรัพย์สินของลูกหนี้เนื่องจากคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ คดียังไม่ถึงที่สุดเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมีโทษสามสถาน คือ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลด



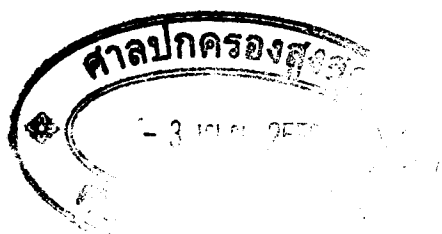
/ขึ้นเงินเดือน...

ชั้นเงินเดือน ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นโทษต่ำสุดของความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ประเด็นที่สอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างไร

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวมสองประเด็นนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องเพื่อให้พิจารณาตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำทางปกครองของฝ่ายปกครอง ได้กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผิดระเบียบ ผิดขั้นตอนของกระบวนการ ทำให้มีผลต่อเนื่องไปสู่การออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไว้เป็นประเด็นปัญหาข้อกฎหมาย และประเด็นปัญหาข้อเท็จจริงแห่งคดี ซึ่งมีไม่ต่ำกว่าห้าประเด็น และในประเด็นปัญหาข้อกฎหมายซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมิได้กล่าวแก้ในคำให้การ หรือ คำให้การเพิ่มเติม ย่อมถือว่าเป็นการยอมรับคือประเด็นเกี่ยวกับคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ที่ได้มีคำสั่งลงโทษบันทึกใน ก.พ. ๗ แล้ว แต่ยังไม่มีการ



/แจ้งผล...

แจ้งผลการยกเลิกฟ้องให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งลงโทษใหม่ ย่อมถือว่าเป็นการลงโทษซ้ำ ประเด็นเรื่อง การไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีนำทนายความหรือที่ปรึกษากฎหมายเข้าร่วมการพิจารณา อันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้หยิบยกขึ้นกล่าวแก้ในคำให้การหรือคำให้การเพิ่มเติม ประเด็นเรื่อง คณะกรรมการสอบสวนวินัยและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ทำการพิจารณาหนังสืออุทธรณ์คำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีนำทนายความหรือที่ปรึกษากฎหมายเข้าร่วมการพิจารณาตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวแก้ในคำให้การ หรือคำให้การเพิ่มเติมเช่นกัน ประเด็นเรื่องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ทำการพิจารณาหนังสืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ของผู้ฟ้องคดีในกำหนดระยะเวลา ๓ เดือน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้หยิบยกขึ้นกล่าวแก้ในคำให้การหรือคำให้การเพิ่มเติมอย่างชัดเจน ในปัญหาข้อกฎหมาย ย่อมถือว่าเป็นการยอมรับแล้วว่ามีกระทำความผิดฝ่าฝืนมาตรา ๔๔ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

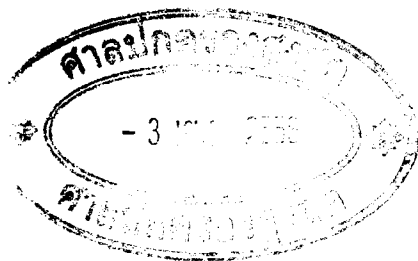
การที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่า การสอบข้อเท็จจริงไม่มีกฎหมายหรือระเบียบกำหนดขั้นตอนและวิธีการสอบข้อเท็จจริงไว้โดยเฉพาะ คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๘ เชิญผู้ฟ้องคดีมาให้ถ้อยคำแล้ว จึงถือได้ว่าคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานแล้ว โดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงไม่จำเป็นต้องแจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามแบบ สว. ๓ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใดนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการสอบข้อเท็จจริงตาม กฎ ก.พ. ต้องสอบข้อเท็จจริงให้ได้ความจริงและถูกต้องยุติธรรม ต้องมีการรับฟังข้อเท็จจริงของคู่กรณีทั้งสองฝ่ายและรับฟังพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่คู่กรณีได้ยกขึ้นกล่าวอ้าง อีกทั้ง กระบวนการพิจารณารับฟังข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงไม่สมบูรณ์ตามกฎหมาย เพราะมีเหตุความไม่เป็นกลางโดยสภาพภายในของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครอง ก่อให้เกิดความไม่ไว้วางใจในการใช้อำนาจมหาชนของเจ้าหน้าที่ที่อย่างร้ายแรง เนื่องจากประธานคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงมีความสัมพันธ์เป็นเพื่อนมายาวนานกับฝ่ายผู้กล่าวหา เกิดอคติด้วยการรับฟัง



/ความเพิ่มเติม...

ความเพิ่มเติมเพียงฝ่ายเดียว โดยเมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ทำการสอบข้อเท็จจริงจากผู้ฟ้องคดีซึ่งได้ข้อเท็จจริงว่า คำสั่งที่กล่าวอ้างว่ามีการขัดคำสั่งนั้น เกิดจากการขูดลบบลอมแปลง ทำลายเอกสารราชการและทำลายลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ในวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ หลังจากสอบข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีเพียงครึ่งวัน ฝ่ายผู้กล่าวหาได้ทำบันทึกกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง แจ้งขอให้การเพิ่มเติมในส่วนของการขูดลบบลอมแปลง ทำลายเอกสารราชการและทำลายลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมอนุญาตให้ขูดลบทำลาย ซึ่งเป็นการเบี่ยงความเท็จ โดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ทำการสอบข้อเท็จจริงจากฝ่ายผู้กล่าวหาเพิ่มเติมในวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ทั้งนี้ อันเป็นข้อพิรุณสงสัยว่า ฝ่ายผู้กล่าวหาล่วงรู้ได้อย่างไรว่ามีการอ้างอิงเรื่องการปลอมแปลงทำลายเอกสารราชการ หากคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงไม่แจ้งให้ทราบ แสดงให้เห็นถึงความไม่โปร่งใส เป็นกลางและยุติธรรมของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง รวมทั้งเจตนาฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งกรมบังคับคดี ซึ่งได้มีคำสั่งว่า หากพบเห็นความผิดอื่น ให้รายงานให้ทราบ แต่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้พบเห็นการกระทำความผิดฐานปลอมแปลงและทำลายเอกสารราชการ กลับละเว้นไม่รายงานผู้บังคับบัญชาทราบ และไม่นำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาประกอบการใช้ดุลพินิจพิจารณารับฟังพยานหลักฐาน ทำให้มีการรับฟังพยานหลักฐานโดยขัดต่อกฎหมาย เพราะรับฟังคำพยานที่เกิดจากการปลอมแปลงทำลายเอกสาร ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่อาจคัดค้านหรือโต้แย้งได้ในขณะนั้น มีผลทำให้การรับฟังข้อเท็จจริงจึงไม่ชอบมาทั้งหมด ตามหลักทฤษฎี “ผลไม้อันเกิดจากต้นไม้ไม่มีพิษ” และมีผลต่อเนื้อให้การพิจารณาสอบสวนวินัยต่อมาได้ข้อเท็จจริงที่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ในส่วนของเจตนาการปลอมแปลงและทำลายเอกสารราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีมารู้ความจริงเมื่อกระบวนการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วว่าคณะกรรมการสอบสวนมิได้สอบสวนข้อเท็จจริงในประเด็นการปลอมแปลงเอกสาร ผู้ฟ้องคดีจึงขออุทธรณ์ให้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบข้อเท็จจริงและการสอบสวนวินัย เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่สมบูรณ์ และรับฟังเป็นข้อยุติไม่ได้

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีร้องขอนำนายความหรือที่ปรึกษากฎหมายเข้าร่วมรับฟังการพิจารณา ในการสอบสวนวินัยตามสิทธิที่มีอยู่ในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติ



/วิธีปฏิบัติราชการ...

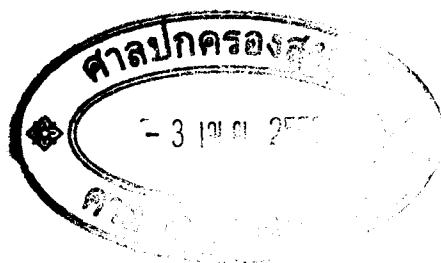
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่คณะกรรมการสอบสวนวินัยมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ไม่อาจอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าฟังการสอบสวนและนำที่ปรึกษา กฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและถามค้านพยานปากอื่น ปรากฏว่า ศาลปกครองชั้นต้น ไม่วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่พิจารณาในกระบวนการ ขั้นตอนของการกระทำทางปกครองที่ไม่ให้สิทธิหรือให้โอกาสผู้ฟ้องคดีนำพยานความ หรือที่ปรึกษากฎหมายเข้ารับฟังการสอบสวนและการนำเสนอพยานหลักฐาน ขัดต่อมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ รวมทั้งประเด็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่วินิจฉัยอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งเรื่องการร้องขอพยานความหรือที่ปรึกษากฎหมาย เข้าร่วมรับฟังการพิจารณา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทำหนังสืออุทธรณ์ฉบับลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีต้องการให้ศาลปกครองสูงสุดตีความว่า กระบวนการสอบสวนวินัย ข้าราชการเป็นกระบวนการพิจารณาทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่ และจะต้องให้สิทธิบุคคลที่จะต่อสู้ตามมาตรา ๒๓ หรือไม่ สิทธิของบุคคลที่มีอยู่ในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จะถูกลบล้างโดยกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ และความเห็นของ ก.พ. ดังที่ผู้ถูกฟ้องคดี กล่าวอ้างหรือไม่ เนื่องจากศักดิ์ของกฎหมาย พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มีฐานะเป็นพระราชบัญญัติ มีศักดิ์สูงกว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ และความเห็น ของ ก.พ.

นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องในประเด็นเกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์ของ อ.ก.พ. กระทรวงยุติธรรมว่า อ.ก.พ. กระทรวงยุติธรรมไม่ดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีภายในระยะเวลา ๓ เดือน ตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงถือเป็นกรณีที่ อ.ก.พ. กระทรวงยุติธรรมไม่ดำเนินการ ตามบทบัญญัติของกฎหมาย แต่ศาลปกครองชั้นต้นไม่ทำการพิจารณาพิพากษาในประเด็น ดังกล่าวให้

สำหรับการออกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออก คำสั่งลงโทษในการกระทำเดียวกันสองครั้ง คือ ลงโทษตามคำสั่งที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ และคำสั่งที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ อันเป็นการ ลงโทษซ้ำซ้อน โดยกรมบังคับคดีมิได้แจ้งคำสั่งที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน



๒๕๔๙ ที่ยกโทษภาคทัณฑ์ครั้งแรกให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ทำให้คำสั่งลงโทษมีผลซ้ำซ้อน ๒ ครั้ง อันเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่า เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ ผู้ฟ้องคดีและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อ ผู้ฟ้องคดีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างไร ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ทางปกครองลงโทษภาคทัณฑ์ ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ซึ่งได้มี ผลลงโทษ โดยบันทึกในทะเบียนประวัติการรับราชการ (ก.พ. ๗) ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ตามคำสั่งที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ กับผู้ฟ้องคดีใหม่อีกครั้งหนึ่ง เป็นการรบกวนอำนาจด้วยการจงใจ เจตนาหรือประมาท เลินเล่อโดยผิดกฎหมาย กระบสิทธิของผู้ฟ้องคดี แสดงให้บุคคลทั่วไปเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี ถูกลงโทษสองครั้งในการกระทำเดียว เป็นการขัดต่อหลักสิทธิพลเมือง อันเป็นการละเมิด ย่อมมีผลในทางกฎหมายอย่างชัดแจ้งว่าเป็นการลงโทษซ้ำสองครั้ง ผู้ฟ้องคดีจึงได้ฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำละเมิดต้องชดใช้ค่าเสียหาย โดยเรียกค่าสินไหมทดแทนจากความเสียหายอันเกิดจากมูลละเมิดในอัตราเดือนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท นับจากวันทำละเมิดจนถึงวัน แจ้งคำสั่งยกเลิกเพิกถอน และถือว่าคำสั่งที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ยังมีผลจนถึงปัจจุบัน จึงเป็นการกระทำละเมิดตั้งแต่วันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ถึงปัจจุบัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชดใช้ค่าเสียหายในมูลละเมิดให้ผู้ฟ้องคดีตามจำนวนที่ได้กล่าว ในคำฟ้อง จึงขออุทธรณ์ให้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เป็นคำสั่งทางปกครองและผลของการไม่แจ้ง คำสั่งยกเลิกเพิกถอนให้ผู้ฟ้องคดีทราบถือเป็นการละเมิดโดยตรง และต้องชดใช้ค่าเสียหาย ในมูลละเมิดตามจำนวนที่ฟ้อง และประเด็นดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ยื่นคำให้การ ปฏิเสธ ย่อมถือว่าเป็นการยอมรับ ศาลปกครองสูงสุดต้องพิพากษาให้เป็นการละเมิดและ



/ต้องชดใช้...

ต้องชดใช้ค่าเสียหายในอัตราสูงสุดตามที่ผู้ฟ้องคดีฟ้อง ขอให้ศาลปกครองสูงสุดรับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและพิจารณาพิพากษาด้วยความเป็นธรรมต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า ประเด็นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ มีผลลงโทษโดยบันทึกในทะเบียนประวัติการรับราชการ (ก.พ. ๗) แล้ว จึงถือเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดีแล้วนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า ในการบันทึกผลการลงโทษตามคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ก็ไม่มีผลเป็นการลงโทษซ้ำเนื่องจากกรมบังคับคดีได้มีคำสั่งที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ยกโทษภาคทัณฑ์แล้ว ทำให้คำสั่งลงโทษเดิมสิ้นผลไปทันที คำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ จึงยังไม่มีผลเป็นการลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด แม้จะมีการบันทึกลงใน ก.พ. ๗ แล้วก็ตาม ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยดำเนินการสอบสวนใหม่ตามขั้นตอนกระบวนการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีก็ได้รับทราบข้อกล่าวหาและได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาใหม่ต่อคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทราบอยู่แล้วว่ามีกรยกเลิกคำสั่งโทษเดิมและดำเนินการสอบสวนใหม่ และเมื่อผลการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ปรากฏว่ามีการกระทำผิดตามที่กล่าวหาและที่ประชุม อ.ก.พ. กรมบังคับคดีมีมติให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี จึงไม่เป็นการลงโทษผู้ฟ้องคดีซ้ำตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์แต่อย่างใด

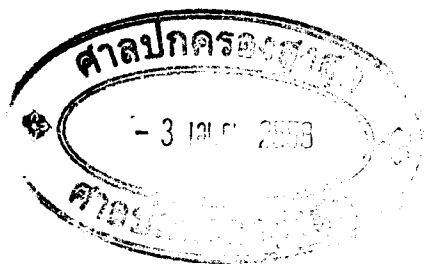
สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ากรรมการสอบสวนทุกคณะเป็นบุคคลไม่มีคุณสมบัติและทำการสอบสวนฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ไม่ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาใช้สิทธิโต้แย้งหรือแก้ข้อกล่าวหานั้น เห็นว่า คุณสมบัติของผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการได้ แต่ทั้งนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเป็นไปตามข้อ ๓ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาซึ่งกำหนดว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจากข้าราชการฝ่ายพลเรือนจำนวนอย่างน้อยสามคน ประกอบด้วยประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่า



/หรือเทียบได้...

หรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการอย่างน้อยอีกสองคนโดยให้กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ วรรคสาม ที่กำหนดว่า คณะกรรมการสอบสวนต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย หรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือผู้มีประสบการณ์ด้านการดำเนินการทางวินัยอย่างน้อยหนึ่งคน ซึ่งในการดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการฯ ก็ได้ดำเนินการสอบสวนตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา โดยให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงข้อกล่าวหาทุกขั้นตอน และรับฟังคำชี้แจงและพยานหลักฐานของผู้ถูกกล่าวหาประกอบการทำความเห็นด้วยแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ จึงไม่อาจรับฟังได้

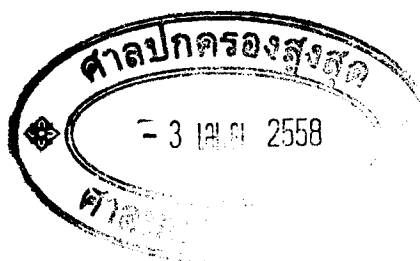
สำหรับประเด็นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่า อำนาจการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา จะสามารถปฏิเสธสิทธิของผู้ฟ้องคดีในการร้องขอนำพยานความหรือที่ปรึกษา กฎหมายเข้าร่วมรับฟังการพิจารณาตามสิทธิที่มีอยู่ในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้หรือไม่ เพียงใด นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่ากรณีเรื่องนี้ไม่มีแนวทางพิจารณาในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุญาตนำที่ปรึกษากฎหมายเข้าฟังการสอบสวนและถามค้านพยานปากอื่น ในการสอบสวนวินัยในเรื่องอื่นที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งได้มีหนังสือหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องดังกล่าวไปยังสำนักงาน ก.พ. และสำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๑/๗๘ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๐ ตอบข้อหารือว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ข้อ ๑๑ วรรคสอง กำหนดว่า ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ห้ามมิให้บุคคลอื่นเข้าร่วมทำการสอบสวน จึงเป็นอำนาจของคณะกรรมการสอบสวนเท่านั้นที่จะทำหน้าที่สอบสวน บุคคลอื่นจะเข้าร่วมทำการสอบสวนไม่ได้ ดังนั้น เมื่อคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีนำที่ปรึกษากฎหมายเข้าร่วมฟังการสอบสวนและถามค้านพยานปากอื่นได้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีสิทธินำพยานความหรือที่ปรึกษากฎหมายเข้าร่วมฟังการสอบสวนเฉพาะในส่วนของตน



/เท่านั้น...

เท่านั้น ไม่รวมถึงการสอบสวนพยานปากอื่นด้วยตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีต้องการให้ศาลปกครองสูงสุดตีความว่า มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จะถูกลบล้างโดย กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา หรือไม่ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษากฎหมายเข้ารับฟังการสอบสวนเฉพาะในส่วนของตนเท่านั้น ไม่รวมถึงการสอบสวนพยานปากอื่นด้วย ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะขอเข้ารับฟังการสอบสวนและนำที่ปรึกษากฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและถามค้านพยานปากอื่นด้วยจึงต้องห้าม มาตรา ๒๓ ดังกล่าวกับกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา จึงเกื้อกูล หาได้ขัดกันแต่อย่างใดไม่

สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ทำการพิจารณาหนังสืออุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ในกำหนดระยะเวลา ๓ เดือน นั้น มาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติว่า การใดที่กฎหมายกำหนดให้อุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นคณะกรรมการ ขอบเขตการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น สำหรับกระบวนการพิจารณาให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติ หมวด ๒ นี้ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายดังกล่าว ดังนั้น เมื่อในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะซึ่งไม่ปรากฏว่าได้มีการกำหนดระยะเวลาไว้ จึงเป็นกรณีกันกับการพิจารณาการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นไปตามแนวทางของคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๖๐/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๖ ได้วางหลักเกณฑ์ไว้ว่าระยะเวลาอันสมควรในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยควรพิจารณาให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาเท่าใด โดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าระยะเวลาอันสมควรได้แก่ระยะเวลา

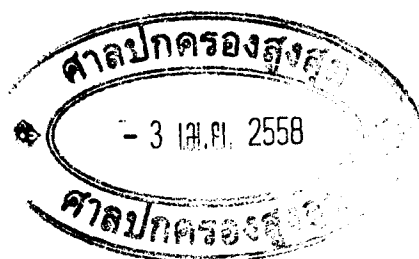


/๙๐ วัน...

๙๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ดังนั้น เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว หากผู้อุทธรณ์ประสงค์จะฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ผู้อุทธรณ์มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลได้ สำหรับประเด็นดังกล่าวมานี้ ผู้ถูกฟ้องคดีได้เคยให้การไว้แล้วในคำให้การแก้ฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีข้อนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับประเด็นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำพิพากษา ก้าวล่วงไปรับรองข้อเท็จจริงที่ยังไม่ยุติ เป็นคำพิพากษาที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น เห็นว่า ทุกประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยและมีคำพิพากษานั้น ล้วนเป็นข้อเท็จจริงที่ศาลได้หยิบยกขึ้นมาจากคำฟ้องและคำให้การ และเอกสารต่างๆ ซึ่งได้ฟังข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้ว โดยพิจารณาทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอย่างถี่ถ้วนจึงได้มีคำพิพากษา หาได้เป็นกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นได้ก้าวล่วงไปรับรองข้อเท็จจริงที่ยังไม่ยุติตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างไม่

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับเรื่องอุทธรณ์ไว้เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ สำนักงานรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมได้รับเรื่องไว้เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๐ ประธานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับเรื่องไว้เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์เพิ่มเติม โดยประธานที่ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับเรื่องไว้เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๑ ติดตามผลการพิจารณาอุทธรณ์ ประธานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับเรื่องไว้เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๑ และเลขานุการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบว่า เรื่องอุทธรณ์อยู่ในขั้นตอนจัดเตรียมเรื่องเข้าสู่ระเบียบวาระการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในครั้งต่อไป ต่อมา ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ได้ประชุมพิจารณามีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือลับ ด่วนที่สุด ที่ ๐๒๐๒/๓๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ทราบแล้ว แม้การพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว จะใช้ระยะเวลาเกิน ๓ เดือน แต่ก็มิได้ถือเป็นการพิจารณาล่าช้าเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดแต่อย่างใด เนื่องจากกรณีการพิจารณาอุทธรณ์ในขณะนั้นได้มีมาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ บัญญัติว่า ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ และมาตรา ๑๒๕ วรรคสอง บัญญัติว่า การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง



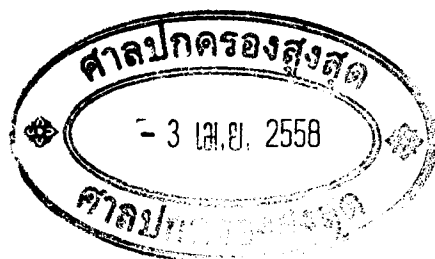
/ให้เป็นไป...

ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดใน กฎ ก.พ. โดย กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาอุทธรณ์ไว้ ดังนั้น การพิจารณาอุทธรณ์ จึงต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ใน กฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว มิใช่เป็นกรณีที่ต้องดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดย กฎ ก.พ. ดังกล่าวมิได้กำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ไว้ว่าต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาเท่าใด การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี คำแถลงเป็นหนังสือและคำแถลงด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดี

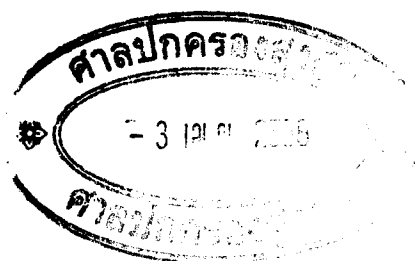
ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนิติกร ๘ ว หัวหน้ากลุ่มงาน ๑ กองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงการไปดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ศาลในกระบวนการพิจารณาคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๗ ระหว่าง กรมสรรพากร เจ้าหนี้ ผู้เป็นโจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไต้ก่อสร้าง จำกัด โดยนายนพรัตน์ วรศรี ผู้ชำระบัญชี จำเลย ซึ่งมีคดีสาขาเป็นคดีของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๖๔๗/๒๕๔๘ ระหว่าง พลตรี สุรพจน์ที่เสตะจันทร์ โจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไต้ก่อสร้าง จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน จำเลย ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ชี้แจงกรณีผู้ฟ้องคดีได้แถลงสละประเด็นในกระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งที่ ๓๘๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ แต่งตั้งกรรมการสอบข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดี ผลการสอบข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้แถลงสละประเด็นข้อต่อสู้ตามคำให้การทุกข้อทุกประเด็นโดยผลการในชั้นสืบพยานโจทก์ ทั้งที่ได้กำหนดประเด็นข้อต่อสู้ตามคำให้การ โดยได้รับความเห็นชอบจากผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ แล้ว จึงเป็นการกระทำอันมีลักษณะเป็นการขัดคำสั่ง



/ผู้บังคับบัญชา...

ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่ง อ.ก.พ. กรมบังคับคดี พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยฐานไม่ปฏิบัติราชการด้วยความอุตสาหะเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการฐานไม่ปฏิบัติราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ และฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๘๔ มาตรา ๘๕ และมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ไม่ได้เกิดความเสียหายแก่กองทรัพย์สินของลูกหนี้และไม่เกิดความเสียหายแก่ราชการ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังมีได้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยกเลิกคำสั่งลงโทษและดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยให้ถูกต้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ยกโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ และมีคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าวซึ่งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า การแถลงสละประเด็นข้อต่อสู้ทุกข้อทุกประเด็นของผู้ฟ้องคดี มีเจตนาขัดขืนหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย และระเบียบของทางราชการ เป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ควรลงโทษภาคทัณฑ์ อ.ก.พ. กรมบังคับคดี พิจารณาแล้วเห็นด้วยกับคณะกรรมการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ แล้วมีมติกยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือลับ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๒๐๒/๓๒๓ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แจ่มตติดังกล่าวไปให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยผู้ฟ้องคดีได้รับทราบเมื่อวันที่



/๒๑ กรกฎาคม...

๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และมติยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกระบวนการสอบข้อเท็จจริง สอบสวนวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งเป็นการลงโทษผู้ฟ้องคดีสองครั้งในมูลเหตุเดียวกัน จึงได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

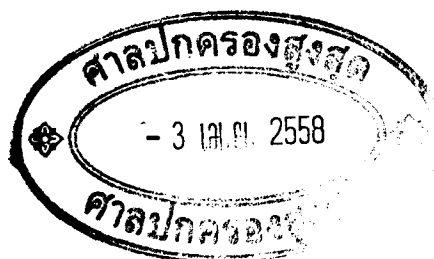
คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่าคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการออกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี และการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการโดยไม่ขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่ราชการหรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ จะเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้นก็ได้ และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชายืนยันให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม มาตรา ๘๘ วรรคสี่ บัญญัติว่า เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยทันที วรรคห้า บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชาริบดีดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่าการณ์ไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่าการณ์มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที มาตรา ๑๐๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า มาตรา ๑๐๒



/วรรคสอง...

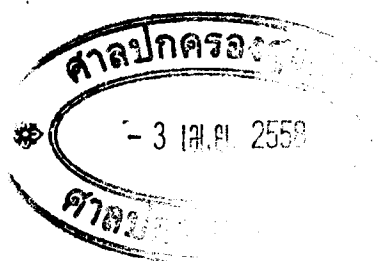
วรรคสอง บัญญัติว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน... คดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๘ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กรณีผู้ฟ้องคดีได้แถลงสละประเด็นในกระบวนการพิจารณาในชั้นศาลในคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๗ ระหว่าง กรมสรรพากร เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไท่ก่อสร้าง จำกัด โดยนายพรรัตน์ วรศรี ผู้ชำระบัญชี จำเลย ซึ่งมีคดีสาขาเป็นคดีของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๖๔๗/๒๕๔๘ ระหว่าง พลตรี สุรพถนัท เศตะจันทร์ โจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไท่ก่อสร้าง จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน จำเลย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีส่อไปในทางที่ทำให้กองทรัพย์สินของลูกหนี้ อาจได้รับความเสียหาย กรณีจึงเป็นที่สงสัยว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดวินัยข้าราชการหรือไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีจึงมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๘๙ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่จะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเพื่อพิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งที่ ๓๘๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งในการสอบข้อเท็จจริง คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๘ เชิญผู้ฟ้องคดีมาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงในวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ โดยในหนังสือดังกล่าวได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบอย่างชัดเจนว่าจะทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีแถลงสละประเด็นในกระบวนการพิจารณาในชั้นศาลในคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๗ ซึ่งมีคดีสาขาเป็นคดีของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๖๔๗/๒๕๔๘ และผู้ฟ้องคดีได้มาให้ถ้อยคำพร้อมกันได้ส่งคำชี้แจงเป็นหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าวต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงแล้ว กรณีจึงถือได้ว่าคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานตามสมควรแล้ว ต่อมา คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีแถลงสละประเด็นข้อต่อสู้ตามคำให้การทุกข้อทุกประเด็น โดยผลการในชั้นสืบพยานโจทก์ทั้งที่ได้มีการกำหนดประเด็นข้อต่อสู้ไว้ในคำให้การโดยได้รับความ



/เห็นชอบจาก...

เห็นชอบจากผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ แล้ว จึงเป็นการกระทำอันมีลักษณะเป็นการขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยฐานขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา เมื่อคณะกรรมการดังกล่าวรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี

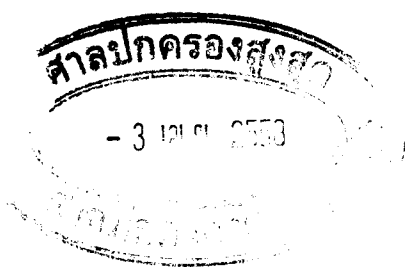
อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ยังมีได้มีการดำเนินการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ยกโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และมีคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี ซึ่งในการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ปรากฏว่า คณะกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ซึ่งในวันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๒ ไว้แล้ว โดยคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ได้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ขณะปฏิบัติหน้าที่ในกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ โดยได้แถลงสละประเด็นในกระบวนการพิจารณาในชั้นศาลในคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๗ ซึ่งมีคดีสาขาเป็นคดีของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๖๔๗/๒๕๔๘ การแจ้งข้อกล่าวหาจึงชอบด้วยข้อ ๑๔ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ส่งคำให้การเป็นหนังสือพร้อมกับแจ้งการแต่งตั้งที่ปรึกษากฎหมายดำเนินการแทนผู้ฟ้องคดีและอائبบุคคลเป็นพยานรวม ๑๖ คน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนว่าที่ร้อยตรีหญิง วลัยยา ฮกมาลี นิตกร ๕ กองบังคับคดีล้มละลาย ๕



/นางศศิวิมล...

นางศศิวิมล ธนศานติ ผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ และผู้ฟ้องคดีพร้อมกับรวบรวมพยานเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว. ๓ ให้ผู้ฟ้องคดีโดยผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับทราบในแบบ สว. ๓ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๐ จึงเป็นการดำเนินการตามข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๐ ส่งคำให้การแก้ข้อกล่าวหาให้กับคณะกรรมการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนจึงได้จัดทำรายงานการสอบสวนลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๐ เสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีความเห็นว่า การแถลงสละประเด็นข้อต่อสู้ทุกข้อทุกประเด็นของผู้ฟ้องคดีมีเจตนาขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บัญชาการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่สั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ อันเป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ไม่เกิดความเสียหายกับกองทัพสินของลูกหนี้ ควรลงโทษภาคทัณฑ์ จึงเป็นการดำเนินการตามข้อ ๓๐ และข้อ ๓๑ ของ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา โดยครบถ้วนถูกต้องแล้ว จึงรับฟังได้ว่ากระบวนการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ ๕๒๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เป็นการดำเนินการตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และชอบด้วยกฎหมายแล้ว

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงไม่สมบูรณ์ตามกฎหมายเพราะมีเหตุความไม่เป็นกลางเมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ทำการสอบข้อเท็จจริงจากฝ่ายผู้ฟ้องคดีได้ข้อเท็จจริงว่า คำสั่งที่กล่าวอ้างว่ามีการขัดคำสั่งนั้น เกิดจากการชุดหลอมแปลงทำลายเอกสารราชการและทำลายลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ในวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ หลังจากสอบข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีเพียงครั้งวัน ฝ่ายผู้กล่าวหาได้ทำบันทึกกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ส่งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง แจ้งขอให้การ



/เพิ่มเติม...

เพิ่มเติมในส่วนของการขูดลบปลอมแปลงทำลายเอกสารราชการและทำลายลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี โดยกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมอนุญาตให้ขูดลบทำลาย ซึ่งเป็นการเบิกความเท็จ โดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ทำการสอบข้อเท็จจริงจากฝ่ายผู้กล่าวหาเพิ่มเติมในวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ทั้งนี้ อันเป็นข้อพิรุทธสงสัยว่า ฝ่ายผู้กล่าวหาล่วงรู้ได้อย่างไรว่ามีการอ้างอิงเรื่องการปลอมแปลงทำลายเอกสารราชการ หากคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงไม่แจ้งให้ทราบ แสดงให้เห็นถึงความไม่โปร่งใสเป็นกลางและยุติธรรมของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงนั้น เห็นว่า การที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ทำการสอบข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ แล้วได้ข้อเท็จจริงจากผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่าขัดคำสั่งนั้น เกิดจากการขูดลบปลอมแปลงเอกสารราชการและทำลายลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้น ในวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ก็ได้สอบข้อเท็จจริงฝ่ายผู้กล่าวหาเพิ่มเติมทันที ตามที่กองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ได้มีบันทึกแจ้งขอให้การเพิ่มเติมนั้น เป็นการดำเนินการสอบข้อเท็จจริงอย่างรวดเร็ว เป็นประโยชน์แก่ทางราชการและไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับใดห้ามมิให้ดำเนินการดังกล่าว สำหรับการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าฝ่ายผู้กล่าวหาล่วงรู้ได้อย่างไรว่ามีการอ้างอิง เรื่อง การปลอมแปลงทำลายเอกสารราชการ หากคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงไม่แจ้งให้ทราบนั้น เห็นว่า เมื่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้สอบข้อเท็จจริงจากผู้ฟ้องคดีแล้วปรากฏประเด็นว่า มีการปลอมแปลงและทำลายเอกสารราชการ ซึ่งเป็นประเด็นที่มีได้ปรากฏมาก่อน ก็ชอบที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงจะต้องแจ้งให้ฝ่ายผู้กล่าวหาทราบเพื่อหักล้างถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีอันเป็นการดำเนินการเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงดังกล่าว มิใช่การกระทำที่ไม่โปร่งใสไม่เป็นกลาง หรือไม่ยุติธรรมแต่อย่างใด

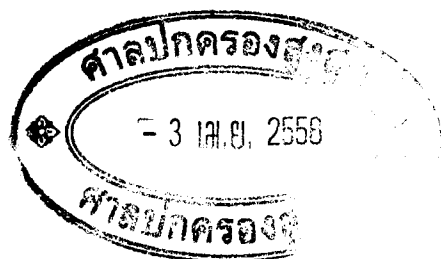
สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้พบเห็นการกระทำ ความผิดฐานปลอมแปลงและทำลายเอกสารราชการ แต่ละเว้นไม่รายงานผู้บังคับบัญชาทราบ และไม่นำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาประกอบการใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐาน นั้น เห็นว่า คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๓๘๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ ได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่สอบข้อเท็จจริงกรณีผู้ฟ้องคดีได้แถลงสละประเด็น ในกระบวนการพิจารณาในชั้นศาลในคดีของศาลล้มละลายว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยหรือไม่ มิได้มีหน้าที่โดยตรงในการสอบข้อเท็จจริงในความผิด



/เกี่ยวกับ...

เกี่ยวกับการปลอมแปลงและทำลายเอกสารราชการ ซึ่งอาจเป็นการกระทำความผิดอีกกรณีหนึ่ง
อย่างไรก็ตาม เมื่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้ส่งสำนวนการสอบข้อเท็จจริงในการ
รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๘
หน้าที่ ๒ มีข้อความระบุว่า “ว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ได้ใช้น้ำยาลบคำผิดลบความเห็น
ที่ได้เสนอไว้ในครั้งแรกที่ด้านหน้าหมายเรียก” จึงถือได้ว่าคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง
ได้รายงานข้อเท็จจริงต่อผู้บังคับบัญชาแล้ว และถือได้ว่าคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงได้นำ
ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่ามีการปลอมแปลงทำลายเอกสาร
มาประกอบการใช้ดุลพินิจรับฟังข้อเท็จจริงว่า กรณีมีมูลว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยแล้ว
อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีกรณีนี้ฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์กรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่อนุญาตให้
ผู้ฟ้องคดีเข้าทำการสอบสวนและนำที่ปรึกษากฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและถามค่าน
พยานปากอื่นนั้น เห็นว่า มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ
ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในการพิจารณาทางปกครองที่คู่กรณีต้องมาปรากฏตัว
ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ คู่กรณีมีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในการพิจารณา
ทางปกครองได้ จากบทบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิที่จะนำทนายความหรือที่ปรึกษา
กฎหมายเข้ามาในการพิจารณาสอบสวนทางวินัยเฉพาะกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนวินัย
สอบปากคำผู้ฟ้องคดีซึ่งผู้ฟ้องคดีต้องมาปรากฏตัวต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยเท่านั้น
การที่ผู้ฟ้องคดีระบุในหนังสือลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ว่า ผู้ถูกกล่าวหา (ผู้ฟ้องคดี)
มีความประสงค์แจ้งขอเข้าฟังการสอบสวนและนำที่ปรึกษากฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและ
ถามค่านพยาน ซึ่งเป็นการขอเข้าฟังการสอบสวนผู้อื่นนอกจากตัวผู้ฟ้องคดีเอง จึงมิใช่สิทธิที่
ผู้ฟ้องคดีมีอยู่ตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าฟังการสอบสวนและนำ
ที่ปรึกษากฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและถามค่านพยานปากอื่น แต่ได้อนุญาตให้ที่ปรึกษา
กฎหมายของผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมรับฟังการสอบปากคำผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐
จึงเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว มิใช่กรณีที่มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติ
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ขัดหรือแย้งกับข้อ ๑๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘

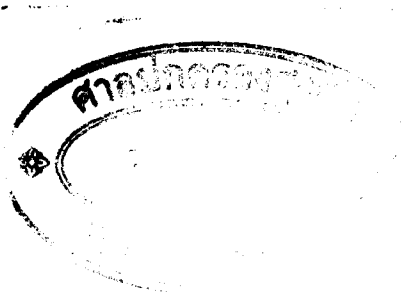


//(พ.ศ. ๒๕๕๐)...

(พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แต่อย่างไรก็ดี อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคณะกรรมการสอบสวนวินัยและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่วินิจฉัยหนังสืออุทธรณ์ฉบับลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คัดค้าน คำสั่งไม่อนุญาตให้นำที่ปรึกษากฎหมายเข้าร่วมรับฟังการพิจารณานั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าการที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีเข้าฟังการสอบสวนและนำที่ปรึกษากฎหมายร่วมฟังการสอบสวนและถามค้านพยานปากอื่น เป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยหรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้พิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ก็ไม่ทำให้การพิจารณาของศาลในประเด็นดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไป และมีสาเหตุที่จะทำให้กระบวนการสอบสวนทางวินัยเป็นกระบวนการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จึงมีกรณีต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยหรือไม่ร้ายแรงหรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้ข้าราชการพลเรือนต้องปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายโดยไม่ขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่ราชการหรือเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของราชการ ต้องเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้น และเมื่อเสนอความเห็นแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชายืนยันให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ก็ต้องปฏิบัติตาม คดีนี้ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนข้อเท็จจริงและการสอบสวนทางวินัย รับฟังได้ว่า ในคดีของศาลล้มละลายกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๗๗๐/๒๕๔๗ ระหว่าง กรมสรรพากร เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไถ่ก่อสร้าง จำกัด โดยนายนพรัตน์ วรรศรี ผู้ชำระบัญชี จำเลย ซึ่งมีคดีสาขาเป็นคดีของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๖๔๗/๒๕๔๘ ระหว่าง พลตรี สุรพถนธ์ เสตะจันทร์ โจทก์ บริษัท ฮั่วเฮงไถ่ก่อสร้าง จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน จำเลย โดยโจทก์ในคดีของศาลแพ่งธนบุรีได้ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองรื้อถอนรั้วกำแพงอิฐและสิ่งก่อสร้าง กับขอให้เปิดทางสาธารณะ ทางจำเป็น ซึ่งศาลได้ส่งหมายเรียกให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัท ฮั่วเฮงไถ่ก่อสร้าง จำกัด จำเลยที่ ๑ ทำคำให้การแก้คดี โดยในคดีนี้มีว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ฮกมาลี นิตกร ๕ กองบังคับคดีล้มละลาย ๕ เป็นเจ้าพนักงาน



/พิทักษ์ทรัพย์...

พิทักษ์ทรัพย์ผู้รับผิดชอบสำนวน ซึ่งจากปากคำของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา รับว่าเมื่อได้รับหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องแล้ว มีความเห็นว่าควรจำหน่ายคดีเนื่องจากไม่ใช่ทรัพย์สินของลูกหนี้เพราะที่ดินที่พิพาทได้มีการจดทะเบียนเป็นที่สาธารณประโยชน์แล้ว จึงได้เสนอความเห็นดังกล่าวไว้ด้านหน้าของหมายเรียกและเสนอต่อผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่รับว่าได้ลงนามเห็นชอบคำสั่งที่ขอให้ศาลจำหน่ายคดีตามความเห็นของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๘ คดีจึงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีลงนามให้ความเห็นชอบตามความเห็นของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ที่ให้ศาลจำหน่ายคดี แต่ปรากฏจากปากคำของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา รับว่าได้ใช้นายาลบคำผิดลบความเห็นที่ได้เสนอไว้ในครั้งแรกและได้เสนอความเห็นใหม่ว่าควรยื่นคำให้การแก้ฟ้องโจทก์ว่าฟ้องโจทก์เคลือบคลุม โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องและบริษัทลูกหนี้ไม่ใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงพิพาทต่อผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ในหมายเรียกคดีแพ่งดังกล่าวโดยไม่ปรากฏว่ามีลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีลงนามเสนอความเห็นในครั้งนี้ แต่ผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ได้ลงนามให้ความเห็นชอบกับความเห็นของว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ในครั้งนี้ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๘ และว่าที่ร้อยตรีหญิง วัลยา ได้จัดทำคำให้การยื่นต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ และยื่นคำร้องขอแก้ไขคำให้การต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๘ ว่าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไม่มีอำนาจตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ในการจะเข้าไปดำเนินการจัดกิจการทรัพย์สินหรือต่อสู้อคดีในคดีแพ่งดังกล่าวได้ ก็ชอบที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีเพื่อให้ผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลายทบทวนคำสั่งที่ให้ความเห็นชอบให้ทำคำให้การยื่นต่อศาล ผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับในคำการที่ผู้ฟ้องคดีสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยตามหนังสือวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ ว่าเป็นผู้แก้ไขคำเชื่อมในร่างคำให้การดังกล่าว และยังปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่า ในคำให้การและคำร้องขอแก้ไขคำให้การที่ยื่นต่อศาล ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามในฐานะเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ คดีจึงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ทราบคำสั่งของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ที่ได้มีคำสั่งให้ยื่นคำให้การแก้ฟ้องโจทก์แล้ว แต่มิได้คัดค้านและยังเป็นผู้แก้ไขร่างคำให้การและลงนามในคำให้การด้วยตนเอง กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเห็นด้วยกับความเห็นของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ โดยไม่มีข้อโต้แย้งหรือคัดค้าน คำสั่งของผู้อำนวยการกองบังคับคดีล้มละลาย ๕ ซึ่งเป็น



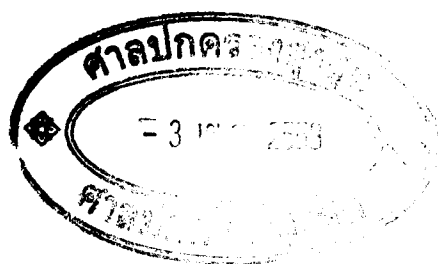
/ผู้บังคับบัญชา...

ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องปฏิบัติตาม เมื่อปรากฏว่า ในชั้นสืบพยานโจทก์คดีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้แถลงสละประเด็นตามคำให้การ ฉบับลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ ทุกข้อทุกประเด็น จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งการในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่เมื่อการกระทำของผู้ฟ้องคดียังไม่เกิดความเสียหายแก่ทางราชการหรือกองทัพสินของลูกหนี้เนื่องจากคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ คดียังไม่ถึงที่สุด จึงเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การลงโทษภาคทัณฑ์ตามคำสั่งที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ เป็นการลงโทษซ้ำซ้อนนั้น เห็นว่า หลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีครั้งแรกแล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ยกโทษภาคทัณฑ์ดังกล่าวแล้ว แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าไม่เคยได้รับแจ้งคำสั่งยกโทษภาคทัณฑ์ แต่ผู้ฟ้องคดีก็ต้องทราบถึงการมีอยู่ของคำสั่งดังกล่าว เนื่องจากมีการสอบสวนทางวินัย ในกรณีเดียวกันอีก การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่คำสั่งลงโทษซ้ำซ้อน ซึ่งใน ก.พ. ๗ ของผู้ฟ้องคดี ก็ได้ระบุว่า ยกโทษภาคทัณฑ์ตามคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๒๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ โดยคำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๕๒๔/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับโทษภาคทัณฑ์กรณีขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา ตามคดีนี้สองครั้ง อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีกรณีนี้ไม่อาจรับฟังได้

ดังนั้น คำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

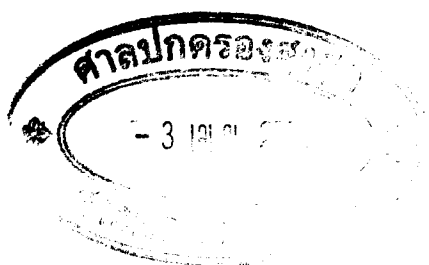
เมื่อได้วินิจฉัยว่า คำสั่งกรมบังคับคดี ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมติในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ทำการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีภายใน ระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดนั้น เห็นว่า มาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง



/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำได้อต่อเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าวและได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควรหรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด ประกอบกับศาลปกครองสูงสุดได้วางแนวทางเกี่ยวกับระยะเวลาอันสมควรที่ใช้ในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยว่าต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ จึงชอบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๒ แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าว จึงมีผลให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ทันทีนับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาสำหรับการพิจารณาอุทธรณ์ ดังนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมิได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีภายในเวลาอันสมควร ก็มิได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายแต่อย่างใด และมีได้มีผลให้คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ดังนั้น เมื่อได้วินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๔๗๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างใด การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างในคำอุทธรณ์ว่าในประเด็นเกี่ยวกับการกระทำละเมิดนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ยื่นคำให้การปฏิเสธ ย่อมถือเป็นการยอมรับ ศาลปกครองสูงสุดต้องพิพากษาให้เป็นการละเมิดและต้องชดใช้ค่าเสียหายในอัตราสูงสุดตามที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องนั้น เห็นว่า วิธีพิจารณาคดีปกครองเป็นวิธีพิจารณาโดยใช้ระบบไต่สวนตามข้อ ๕ วรรคหนึ่งแห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งในการพิจารณาพิพากษาคดี ศาลมีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความ



/เหมาะสม...

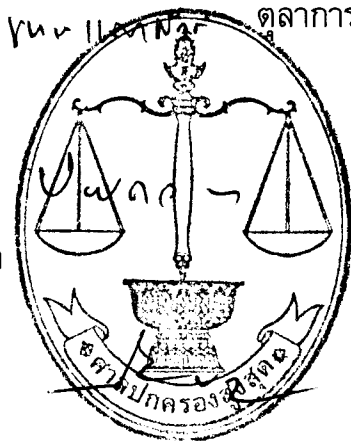
เหมาะสม ตามข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบดังกล่าว การพิจารณาคดีปกครองจึงแตกต่าง
จากการพิจารณาคดีแพ่งที่มีบทบัญญัติมาตรา ๑๘๓ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง บัญญัติว่า... ถ้าคู่ความฝ่ายใดไม่ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงใด
หรือปฏิเสธข้อเท็จจริงใดโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้ถือว่ายอมรับข้อเท็จจริงนั้นแล้ว...
หลักการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ให้การปฏิเสธยอมถือเป็นกรยอมรับ
จึงไม่อาจนำมาใช้ในการพิจารณาคดีปกครองได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น การที่
ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

พิพากษายืน

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายชาญชัย แสวงศักดิ์
รองประธานศาลปกครองสูงสุด



ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายนพดล เสงเจริญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการองค์คณะ

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสุเมธ เดียววิศิเรศ

